

BİNBİR ROMAN

Cilt: 8 - Sayı: 190 - 25 Kuruş

2 - Ocak - Çarşamba - 1952

DELİKANLI SIKINTIDAN TERLEDİ
SUZAN BAŞIMA HIÇ BÖYLE BİR..
NE YAPIYORSUN SEN YİNE Mİ
GİTMEĞE KALKTIN? BAK HEM DE
AĞLIYOR.. SEBEBİ? NE DÜŞÜNÜ-
YORSUN? NE ZANNEDİ-
YORSUN BUNU?

BIRAK GİDEYİM
LEDN..

KAT'İYEN BIRAKMAM..
ŞİMDİ ÇOCUĞU KARAKOLA
BIRAKIRIZ. ANASINI BABASI-
NI BULSUNLAR. SONRA
YARIM KALAN GEZİN-
TİMİZİ TAMAMLA-
RIZ. PROGRAMI-
MIZ ÖYLE DEĞİL
Mİ YDI?

LEDN SUZANIN ELİNİ TUTMAK
İSTEDİ. KIZ ŞİDDETLE ÇEKTİ.

SUZAN BU ÇOCUĞUN
BENİM OLDUĞUMU MU
SANIYORSUN?
BIRAK BENİ..

NEDEN YALAN
SÖYLEMEYE DEVAM
EDİYORSUN? BEN
O KADAR APTAL DE-
ĞİLİM. ÇOCUK SENİ
İYİ TANIYOR.. HIÇ YA-
DIRSAMADI.

BUNA İHTİMAL VERİ-
YOR MUSUN?
SANA YEMİN
EDERİM Kİ
BENİM
ÇOCUĞUM
FİLÂN YOK

BU VELEDİDE İLK
DEFA GÖRÜYDUM.
BU YA GİRKİN
BİR ŞAKA YA.
HUT....

... YAHUT TA BAŞTAN
ÇIKARILMIŞ BİR KIZIN
ÇOCUĞU BAŞINDAN AT-
MAK İÇİN BULDUĞU BİR
ŞARE.. ÇOCUKLA ALAKAN
YARSA

SUZAN BENİM BU KADAR
ADI OLABİLECEĞİMİ NASIL
DÜŞÜNÜYORSUN? NASIL
DİLİN VARİYOR DA SÖYLÜ-
YORSUN

NEDEN SANA
BABA DİYOR?

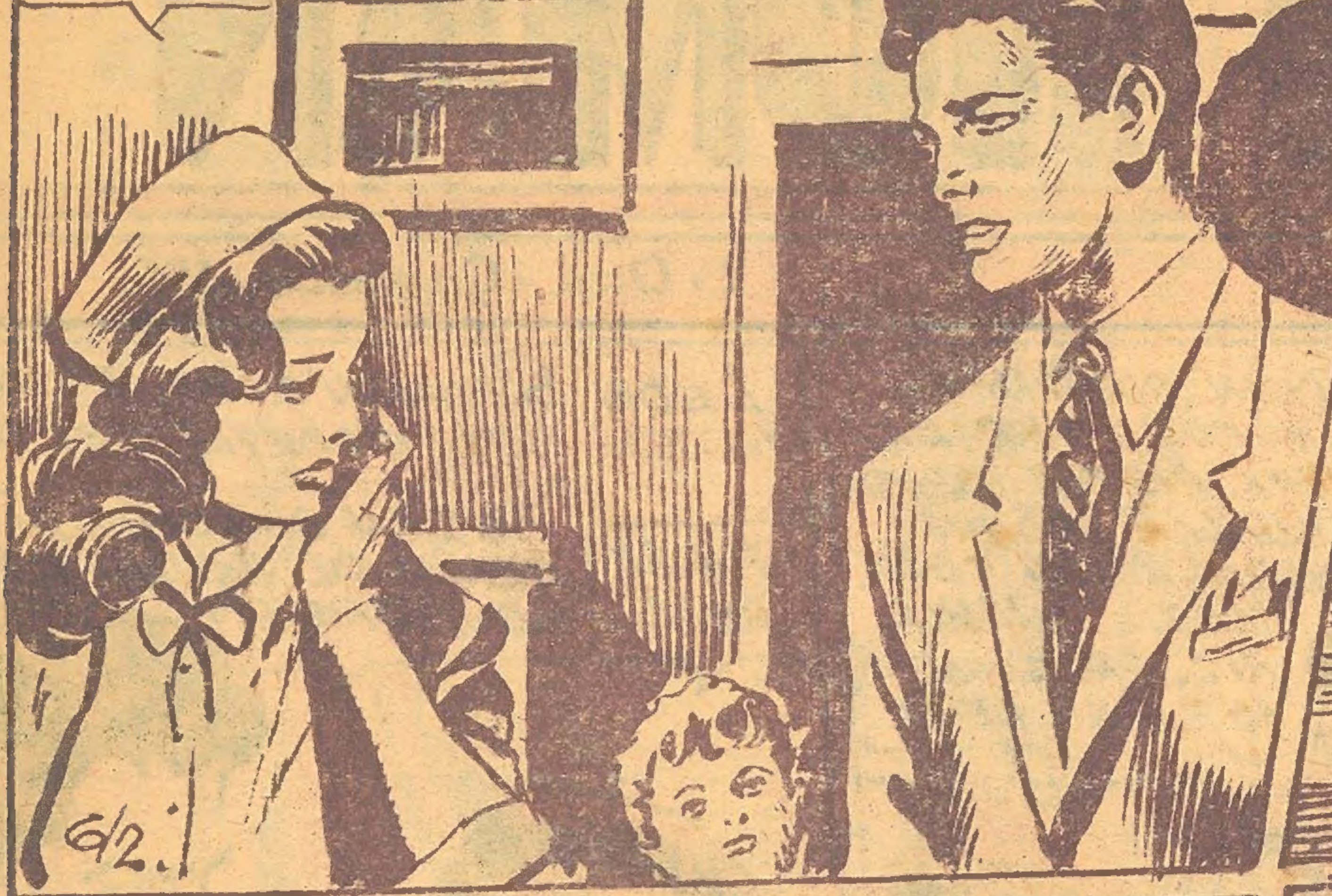
SEBEBİNİ
BİLMİYD-
RUM..

İNANILACAK
ŞEY DEĞİL.. YAVRU.
CAK BAK SANA NASIL
BAKIP GÜLÜMSÜYOR..
SANKİ...

SANKİ BENİ TANI-
YORMUŞ GİBİ DE-
ĞİL Mİ? VALLAHİ
DANİ İLK DEFA
GÖRÜYDUM
NE OLUR BE-
Nİ ÜZME SÜ-
ZAN..

PEKİ LEON.. AFFEDER SİN.. BÖYLE BİR HÂDİSE HERHANGİ BİR KADINI KİŞİ KANDIRIR. PEKİ ŞİMDİ BU YAVRUCAGI NE YAPACAGIZ ?

SÖYLEDİM YA.. POLİSE GÖTÜRÜP TESLİM EDECEĞİZ..

ARTIK ŞÜPHESİ GİDEN SUZAN ÇOCUĞU KUCAĞINA ALDI.

NE YAPSAK NAFILE AYNI SÖZÜ DİLİNE VİRDETMİŞ

BABA.. BABA..

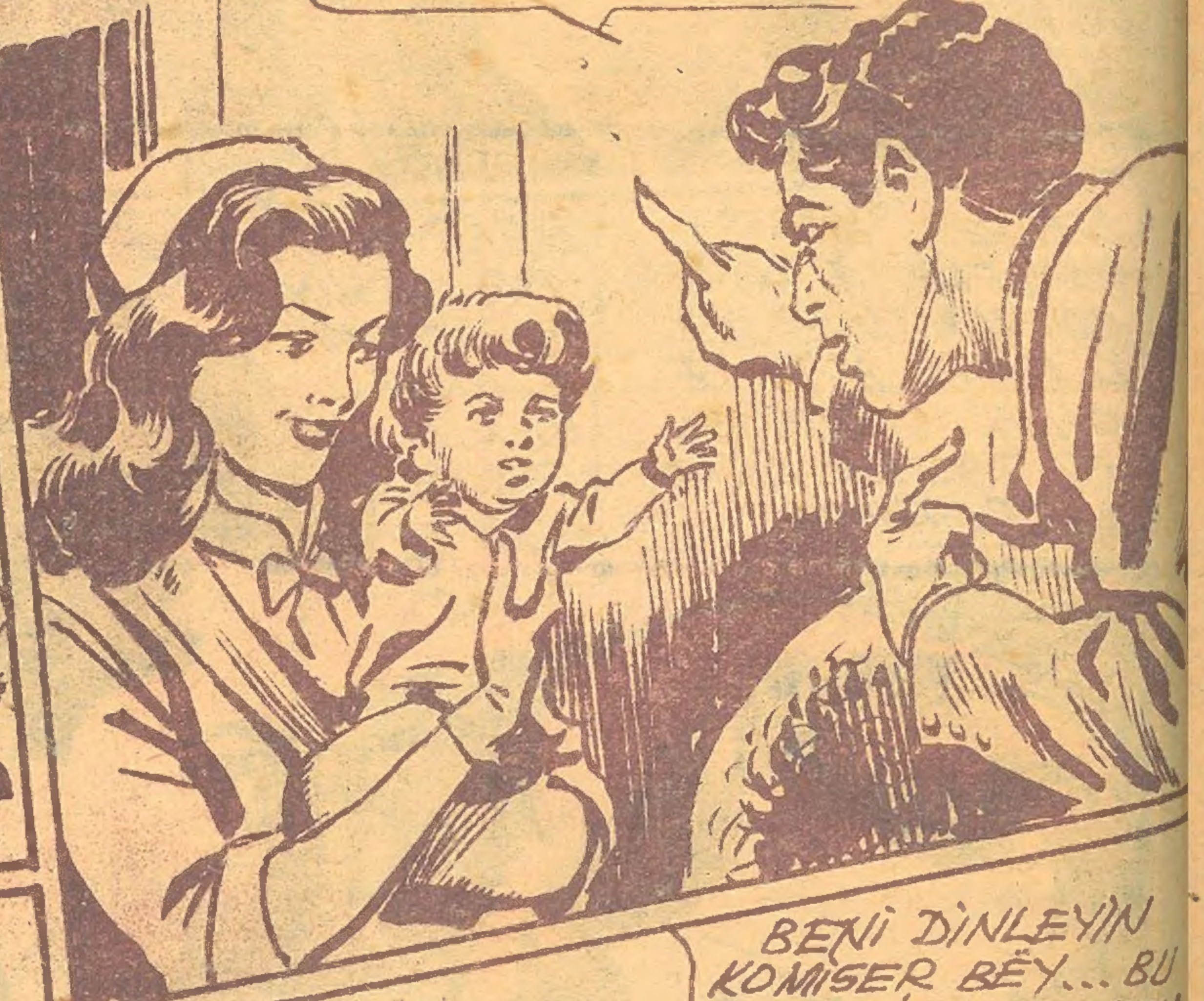
LEON HİDDETLE ÇOCUĞA BAĞIRDI.

BEN SENİN BABAN DEĞİLİM ANLADIN MI ?

BABA BABA

NEREDEN GELDİNSE ORAYA GİT.. BİZİM SAADETİMİZİ BOZMA.. YA MI GELDİN ?

SUZANIN KUCAĞINDA ÇOCUK OLDUĞU HALDE ÇIKTILAR OTOMOBİLE BINDİLER.

BEO BEO

BEBEK DEMEK İSTİYOR GALİBA.. FAKAT AZ SONRA ZAVALLIÇIK BÜTÜN NESESİNİ KAYBEDECEK.

DEMİK BU ÇOCUĞU ŞİMDİYE KADAR HİÇ GÖRMEYİŞİNİZİ İDDİA EDİYORSUNUZ ÖYLE Mİ ? BÖYLE OLDUĞU HALDE ONU EVİNİZDE BULDUNUZ HA HMM..

BENİ DİNLEYİN KOMİSER BÉY... BU "HMM!!.. LARINIZLA BENİ ÇİLEDEN ÇIKARIYORSUNUZ..

ARKASI VAR.

MAVİ Gerdanlık

Yazan: Fulton Oursler

Çeviren: Nihal Yeğinobalı

Jean Grace kapıyı açıp içeri girdiği zaman Pete Richards şehrin, belki de dünyanın en yalnız adamıydı. Yılın son günü..... dükkânının önünden sel gibi bir kalabalık akıp geçiyordu. Herkes sevdiği bir yakınına hediye almak için veya yakınlarıyla bir arada eğleneneceği toplantıların hazırlığını tamamlamak için sevinçli bir telâş içindeydi. Ama Pete yapa yalnızdı. Kendisine hediye getirecek birisi olmadığı gibi onun hediye alabileceği birisi de yoktu. Ve bu geceyi genç adam her zamanki gibi evinde geçirecekti.

Dalgin gözleri Jean Grace'nin neden sonra farkına vardı. Sekiz yaşlarında bir küçük kız. Minik burnunu cama dayamış Pete Richards'ın vitrinindeki mücevherlere bakıyordu. Elden düşme, ıskıdan kalma şeyler. Ama içlerinde çok güzel parçalar vardı. Meselâ mavi bir firuze gerdanlık ki genç adam hep, «Bir sevgilim olsa, sarışın bir kız, ona şu mavi gerdanlığı hediye ederim.» diye düşünürdü.

Küçük Jean Grace nihayet karar vermiş büyük adamların tavriyle kapıyı açtı ve içeri girdi.

— «Vitrindeki mavi gerdanlığa bakabilir miyim?» diye mırıldandı. Pembe yüzü soğuktan kızarmıştı ve mavi gözleri pek güzel, pek iriydi.

Pete gerdanlığı vitrinden çıkarıp ona uzattı. Küçük kız taşları evirip çevirerek, kendi kendine,

— «Fevkalâde,» dedi. «Tam ona göre. Çok güzel!» Sonra genç adama döndü ve son derece tatlı bir ifadeyle gülümsedi:

— «Saray mısınız, lütfen?»

Firuze gerdanlık vitrindeki en pahalı mücevherlerden biriydi. Küçük çocuğun böyle bir gerdanlığı almağa kalkışması ne kadar gülünç ve can sıkıcı bir şeydi! Pete Richards soğuk soğuk,

— «Alacak mısın?» diye sordu.

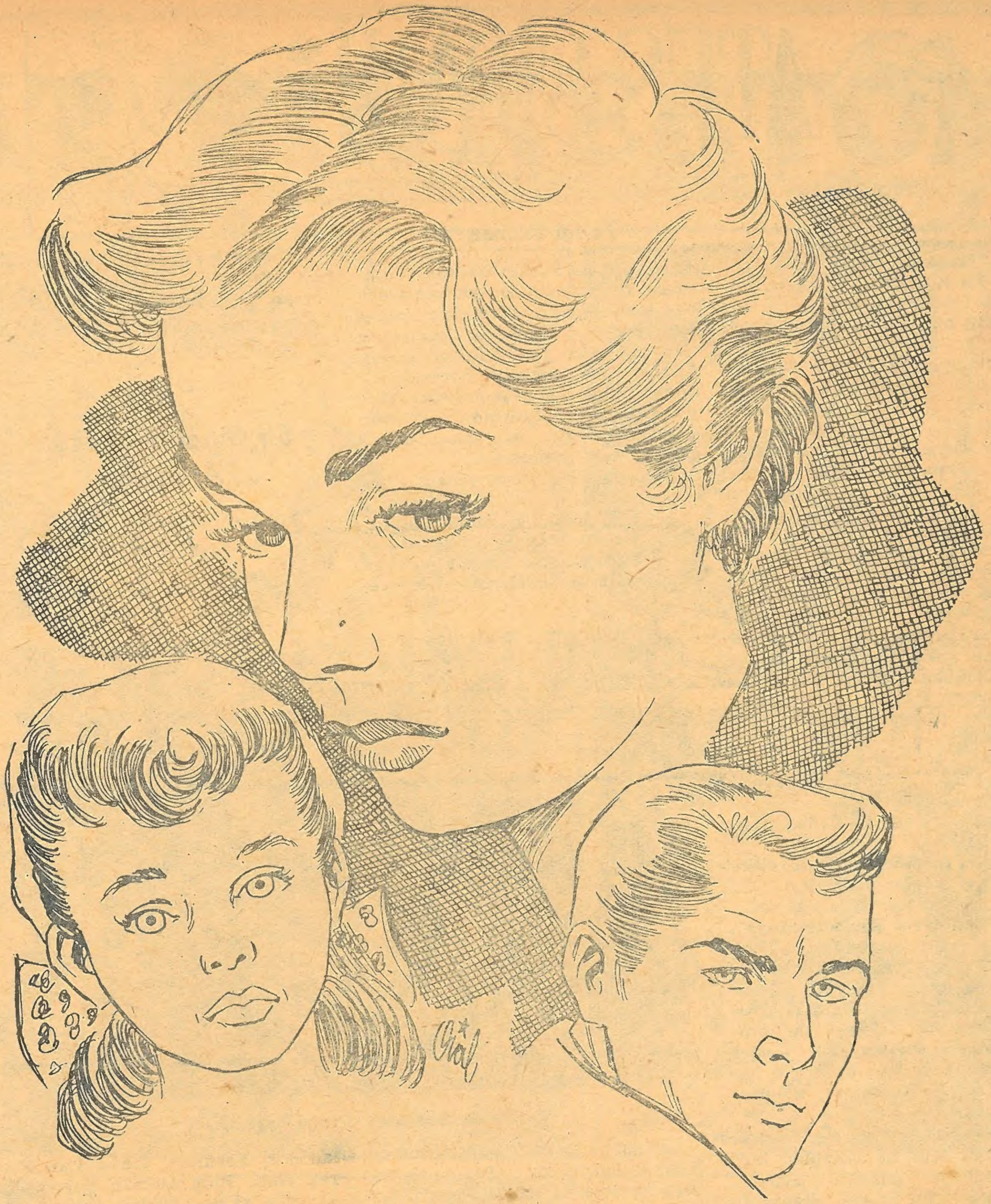
Küçük kız aynı cana yakın tebhessümüyle cevap verdi:

— «Ablam için alacağım. Geçen sene yılbaşında annem ölmemişti. Bu sene yalnız kaldık. Onun için ablama güzel bir hediye almağa karar verdim. Bütün çarşığı dolaştım. En güzel bunları buldum.»

Pete Richards boğazına bir şey düğümlendiğini hissetti. Deminkinden çok daha yumuşak bir sesle,

— «Kaç paran var?» diye sordu.

Küçük kız elini heyecanla paltonun cebine soktu ve bir çıkın ha-

linde düğümlenmiş olan mendilini çıkardı. Mendilini çözdü ve ufak bir kuruş yığınına tezgâha döktü.

— «Kumbaramı boşalttım,» dedi.

Pete Richards cevap vermedi. Gerdanlığı güzel, küçük bir kutuya sardı, kırmızı bir iplikle bağladı ve,

— «Al bakalım, küçük hanım,» diye gülümsedi.

Küçük kız, «İsmim Jean Grace'dir,» dedi. «Teşekkür ederim, yeni yılınız kutlu olsun!»

— «Senin de Jean Grace. Kutuyu sakın kaybetme!»

Dışarda gene kar yağmağa başlamıştı. Dükkânların kapanma zamanı yaklaşıyordu. İçini bürüyen yalnızlık ve kedere mağlûp olma-

mak için Pete Richards ayağa kalktı ve dükkânın içine çeki düzen vermeğe başladı. Tam o sırada kapı açıldı. İçeriye soğuk bir rüzgâr ve kar taneleri arasında, zamansız açmış bir çiçek kadar taze güzel, sarışın bir kız girdi. Elinde biraz evvel Jean Grace'nin almış olduğu paket vardı. Masmavi gözlerini genç adamın gözlerine kaldırarak,

— «Bu paketi siz mi sattınız?» diye sordu.

— «Evet,»

— «Firuzeler sahici midir?»

— «Evet. Gerçi elden düşme, ama iyi ve hakikî taşlardır. Jean Grace isminde küçük bir kıza sat-

tım. Ablasına bir yılbaşı hediyesi almak istiyordu.»

— «Fiatı ne kadardır bu gerdanlığın?»

Pete ciddiyetle, «O, alıcı ile satıcı arasında bir sırdır,» diye cevap verdi.

Genç kız, «Ama Jean'in teneke kumbarasında üç beş kuruş parası vardı,» diye itiraz etti. «Size kaç para vermiş olabilir ki?»

Pete yumuşak bir sesle, «Varını yoğunu verdi,» diye cevap verdi. «Küçük bir kızın bütün varına, yoğunu karşılık bir firuze gerdanlık çok mudur?»

Jean Grace'nin ablası gülümse-

di.

— «Siz iyi bir adamsınız!»

Pete Richards da gülümsedi.

— «Hayır, yapa yalnız bir adamım. Yılbaşı gecesi geldi. Hediye verecek bir tek, yakınım yok. Sizi tanımış olsaydım bu mavi gerdanlığı her halde ben de size hediye ederdim!»

Caddede dükkânlar kapanmağa başlamıştı. Genç adam.

— «Dükkânı kapıyalım da çıkalım,» dedi. «Sizi evinize bırakayım!»

Telâş, kalabalık ve kar dolu sokaklardan konuşup gülüşerek geçtiler. Pete Richards yalnızlığını artık unutmuştu. Zira evin kapısına geldikleri zaman sarı saçlı kızın,

— «İçeri gelin,» diyeceğini, kendisinin de sevinçle, minnetle, ümitle içeri gireceğini, yeni yılın eski-leri gibi yalnız bir yıl olmayacağını daha şimdiden biliyordu.

Satılık At

“Altın nal” iyi bir at idi. Katıldığı yarışların hepsini kazanmıştı. Sahibi, Tom Briken, şimdiye kadar, kendisinden atı almak isteyen bütün iş adamlarına, verdikleri yüksek meblâğlara rağmen, red cevabı vermişti. Fakat şimdi, “Altın nal” ın son günlerini yaşadığını görünce, kendisine ogüne kadar sayısız mükâfatlar kazandırmış değildi. Atın öleceğini de biliminin çarelerini arıyordu.

Nihayet istediği gibi bir müşteri buldu. Atı Amerikanın tanınmış milyonerlerinden birinin kızı olan Miss Peters'e beş yüz bin liraya sattı. Ve bir müddet Miss Peters ile karşılaşmamak için de uzun bir se-

Yazan: Tonto Donato
Çeviren: M. Rona

vahate çıktı.

Tom Briken, Amerikaya döndükten sonra da milyonerin kızı ile karşılaşmamaya dikkat etti ise de bir gün kader onu Miss Peters'in karşısına çıkarıverdi. Miss Peters, Tom'u görür görmez:

— «Askolsun size, diye söze başladı. Bula bula kazıklayacak beni mi buldunuz? Allahtan atın öleceğini çabuk fark ettim de başımın çaresine baktım. Derhal atçılık kulübüne koştum ve biner liralık 1000 bilet ile tertip ettiğim piyangoya atı koy-

dum.

— Vay canına, böyle bir şey benim aklıma gelmemişti. Demek atın parasını çıkardığınızdan maada 500 bin lira da kâr ettiniz.

— Evet azizim beş yüz bin lira da kâr ettim. Bununla beraber ben sizin gibi ortaktan yok olmadım. Bilâkis gayet namuslu hareket ettim. Atı kazanan pür hiddet evime gelip beni savcılığa ihbar edeceğini söyleyince “Hiddetlenmeyin bayım sizi dolandırmak aklımdan bile geçmiş bulunan hayvanı sür'atle satıyordum. Mademki (Altın Nal) öldü ben de size bin liranızı iade ederim olur biter” dedim ve böylece herhangi bir sızıltıya da meydan vermedim.

ATES SİPAHİ

Yazarı: Rebia Sakir

Tarihî Roman: 14

Nazlı Musallı hiddetle sordu:
— Ya kimdir?... «Sun'u tak-sir» i olan kimdir?...
Derviş bir saniye düşündükten sonra:

— Dinleyin beni, dedi. Ben bugün kubbe veziriyim... Cenabı Mevlâ rıza bulursa yarın veziri âzam olurum, yok günahımız ve suçumuz varsa, bir fakir kul olur, yaşarız... Bana Recep Paşa derler.. Devlete ve hünkâra sadakatim vardır... Muradı Rabi'nin büyüklüğüne iman getirdim... Adem gibi hünkâr da bence kıymetlidir... Dinleyin beni ağalar... Tok sözüme kulak verirsiniz, bu işte suçlunun kim olduğunu size söylerim...

İhtiyar Derviş, önündeki sedef tabakadan kalın bir sigara sararak çubuğuna ilistirdi:

— Husrev Paşayı azlettirenler devletin ve padişahın dostu değildir, dedi.

Ortalık bir anda karışmıştı: Saka Mehmet, yumruğunu avucu içine vurarak bağırıyordu:

— Breh!... Paşayı azleden hünkâr değil mi?

Beli, hünkâr!... Lâkin fitne ve fesadı yapanlar başkaları...

— Kim, kim?... Çabuk söyle!...

— Biraz evvel söyledimdi ya!.. Ne çabuk unutuyorsunuz... Husrev Paşayı azlettirenlerin başında Hafız Paşa var... Yeniçeri ağası, Seyhulislâm Yahya Efendi ve Musahip Çelebi Hafız Paşa ile meşveretçidirler... Paşanın bir sözünden çıkmazlar... Ben bilirim o bodur yobazı!... Ne hınzır, ne desastır o!...

Husrev Paşanın yerine sadrazam olmak için ne dolaplar kurdu, ne hileler düzdü... Hattâ... Hattâ, size bir şey söyleyeyim mi?...

Bodur Hafız, sizi kılıçtan geçir-mek diler!...

Odada tekrar bir kaynaşma oldu... Boşnak Salih, çatlak sesiyle ağır bir küfür savurdu:

— Breh... Ne durursunuz?... Yobazı sağ komayalım... Bize yar olmayanlardan devlete ne hayır gelir? Biz ki bunca sene serhadlerde canımızı verdik... Gözü bizde imiş... Bre sefih!...

Cadı Osman, kubbe veziri Recep Paşa olan bu düzme dervişe dönerek kolunu hızla salladı.

— Paşa, paşa!... Bak sana şimdiden söyleyeyim... Biz kul ağasıyız... Başımızda mücevvizemiz, sırtımızda hil'atımız yok ama, yine bugüne bugün taife sahibiyiz... Kılıcımız, tüfeğimiz, bize vardır... Zinhar yolunu şaşırıyım demeye-

sin... Biz bu akşam burada yemin edeceğiz... Başımızı isteyenlerden baş isteyeceğiz... Sen de bizimle berabersin... Hünkâra kararımızdan bahsetme yok. Elinden geldiği kadar bize yardım edeceksin!... Cenabı Hak bizim muinimiz olur da, kul taifesile muradımıza erersek, seni vezir ederiz... Zinhar, bize dirsek çeviresin...

Recep Paşa, yarım ağızla itiraz etmek istedi:

— Yok, hünkârı dilhun etmeyin... Ne yapmak istiyorsunuz?...

— Padişah'tan Husrev Paşayı azlettirenlerin kellelerini isteyeceğiz...

«Bana Bostancı başıyı çağır!»

— Aman, ne yapıyorsunuz!.. Hünkâr gazaplıdır... Topunuzu cellâda verir, saraydan dışarı atar... Sevketli padişaha asi olmayın...

Saka Mehmet kaşlarını çatarak Recep Paşanın yüzüne dik dik baktı:

— More, sen bizi gâfil mi sanırsın?... Biz başımızı kolay kolay bu dört mel'una verir miyiz?... Bugün değilse yarın, Gözümüzü çıkarırlar, leşimizi denize salarlar... Biz elde kudret varken, hesap sormakız... İşte bu kadar...

Recep Paşa başını sallıyarak mırıldandı:

— İnnallahü maassabirin!... Bu olacak şey mi ki?...

Cin Ali homurdandı:

— Olur olur paşa!... Eğer ki bize yar olmak istemezsen çekilip gidersin... Ve lâkin gayri hareketini duyarsak canından korkmalı-sın...

İhtiyar Recep Paşa, başındaki yeşil sarığı çıkararak dizlerine koydu, damdazlak kafasını, iri ve kıllı eliyle bir iki kere uğuşturduktan sonra:

— Pekâlâ, dedi... Amma, hünkâr bu işte benim dahlim olduğun-u bilmemelidir

— Bilmez... Korkma!...

— Sonra Hafız Paşa vezaretten çekilirse...

Emir Halife kıskıs gülerek başını salladı:

— Sadrazam sen olursun, merak eyleme... dedi.

— Eh, o halde, hünkâra ne zaman varacaksınız?...

Boşnak Salih birdenbire karar verdi:

— Öteki sabah!... Biz sipahi ve yeniçeri yoldaşlarımızı toplar, sa-

raya gideriz... Sen de mukayyet olursun değil mi paşa?

— Elbet, elbet!... Kulun istediği olmalıdır!...

— 12 —

Bir Sipah Nabekârı Aranıyor.

İstanbul sokakları, münadilerin kalın ve çatlak sesleriyle gınlıyor-du:

«Ey ahali, ey ahali!!!» Şevketlû, saadetlû ve azametlû hün-

Muradı Rabi, pencereden Boğazın tatlı bir ahenkle akan sularına dalmış düşünüyor, 22 yaşından hiç ümit edilmeyen bir hiddetle sağ ayağını arasına, halılar üstüne vuruyordu... Bu boğaz, su karşı Çamlıca sirtları, bu deniz ve çiplak bir kadın vücudunun parçaları gibi serpilmiş Adalar ona neler düşündürmüyordu ki!...

Ömrünün bu genç çağında, koca bir hünkârın bu kadar zavallı oluşuna, hiç ihtimal verilir miydi?... Bir gece, yağmurlu bir akşam, Bayeziddeki handa onlara dediği gibi, Muradı Rabi «Kudretli bir zavallı» idi!.

Nevbaharın, o anda nasıl baktığını, o güzel yüzünün ne şekil aldığını, ah ne kadar görmek istedi.

Genç padişah kulak kabarttı. Tâ bahçe kapısından sarayın taş duvarlarına çarpan çatlak ve kalın münadi sesleri, arasına kesilen bir hızla bağırıyordu:

— «Sevketlû, saadetlû ve azametlû hünkârimız!...»

«Fisku fücür eylemiş bir sipah edepsizi aranyor!...

Heyyyyy!... Her kim genç Aliyi getirirse, yirmi kese ihsan edilececeek!...»

Dördüncü Murad bir anda hızla dönerek el çırttı:

— Kim var orada?...

Kırmızı kadife perde açıldı, genç bir bostancı başını igerek birkaç adım yürüdü:

— Ferman sultanımın...

— Bana bostancı başıyı çağır...

— Ferman hünkârımın...

Muradı Rabi, bostancının dışarı çıkmasından sonra birdenbire durdu ve düşündü: İçinden: «Fena yapıyorsun Murad!» diye söylendi.

Evet fena yapıyordu... Suçsuz ve erkek bir sipahiden ne istiyordu? Onun kendi canı, kendi namusu olan bir kadını, padişah velev ki, bir hak gösterse bile nasıl alabilirdi?...

O genç Aliye ve o güzel yüzlü Nevbahara yazık günah olmaz mıydı?... Bu bir cinayet sayılmaz mıydı?... Muradı Rabide ne hak vardı?... Padişah mıydı?...

Padişah kuldân daha temiz, kuldân daha âkil olması lâzım gelmez miydi?...

Bostancı başı kırmızı kadife perdeyi kaldırarak içeri girdi ve diz kıldı:

— Ferman devletlû hünkârım...

— Beri gel... Ne yaptın?... Şehirde münadiler bağırıp duruyor...

Yirmi dört saat oldu, sen ne yaptın?...

Bostancı korkuyla kekeleydi:

— Emrinize fermanferma hünkârım... Boynum kıldan incedir...

Bütün bölük ağalarına haber gönderdim... Şehrin birçok yerlerini basmışlar, hanlar, medreseler, kahve ocakları tamamen aranmış...

— Eh?... Kısa kes, Netice?...

— Hünkârıma «Bezli cân edelmişiz... Elbette ki genç Ali edepsizini bulacağız!...

— Ya bulamadınız değil mi?...

— Arıyoruz padişahım... Tâ Şi-leye, Çatalcaya kadar her yer arandı...

Muradı Rabi, elini ters ters sallıyarak bağırıyordu:

— Anladım, hâlâ bulamadınız... Var git, bu işe mukayyet ol... Zinhar bulamazlık etme, Başını kesenim...

İri yarı, pala bıyıklı bostancı, edep ve erkânla geri geri giderek kırmızı kadife perdeyi kaldırdı ve korkarak dışarı çıktı.

Bu sırada dışarıdan ince ve billûr gibi taze bir kadın sesi işitildi:

— Kızlar, hele doğrultun belinizi biraz... Gül endaminiz salınsın...

Arslanına gönül ferahlığı verene, on kese bağışlayacağım...

(Arkası var)

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar

hikâye roman mecmuası

YAYINEVİ: TÜRKİYE YAYINEVİ

Adres: No 36 İstanbul

ABONE: Yıllığı: 50 sayı 12 lira

Yıllığı: 25 sayı 5 lira

Yazar: CEMAL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

NAT PINKERTON

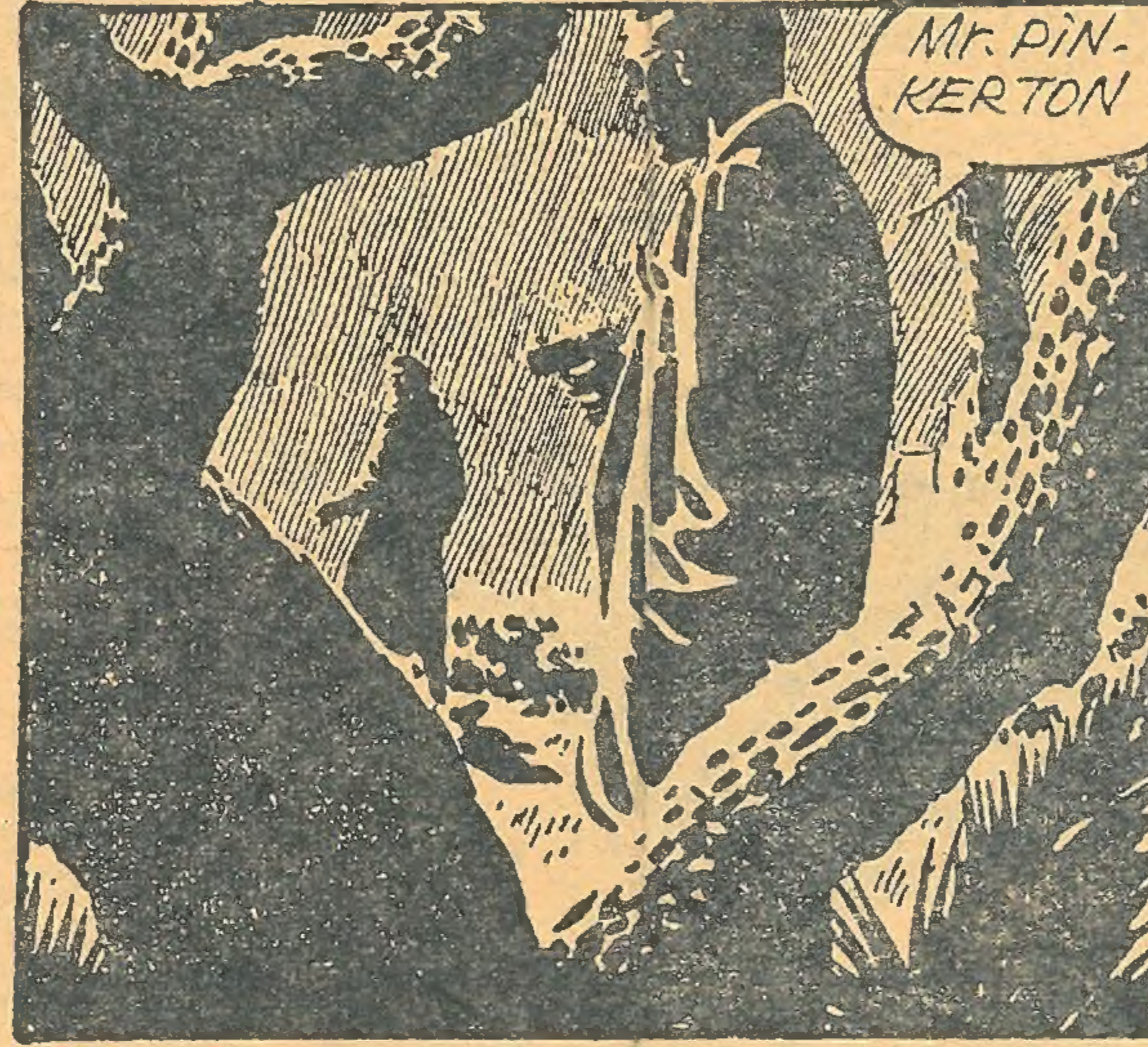
NAT BA-
GE KAPISINA GI-
DIYDI. ACABA NA-
POLİYE OTOBÜSLE Mİ
GİTMER NİYETİNDE.
MARCİ'NİN VÂRİSLE-
RİNE HABER VER-
MESİNE MÂNİ
OLMALIYIM.

KONTA ACIDURUM, AMA
O MESELE YARINA
KALABİLİR. BU GECE
BAĞÇININ KAY-
BOLAN ALETLERİ
Nİ BULMALI. ONLARI
HERHALDE KISKAÇ
ÇALMIŞ TIR.

BİR SES
ŞU HARAP KÜ-
LÜBEDEN GE-
LİYOR GA-
LIBA...

MR. PİN-
KERTON

BİR SES...
PINKERTONU
ÇAĞIRDI-
LAR.

BENİ Mİ
ÇAĞIRDINIZ
KONT?

EVEET.. ME-
SELE ÇOK
MÜHİM

BU MESELEYİ KONUŞUR-
KEN ELDE TABANCA
OLMASI ŞART MI?

ŞART...
BUYURUN
SİZE DE
BİR TANE

NE DEMEK
İSTİYOR-
SUNUZ
KONT..?

BUGÜN BANA HAKARET
ETTİNİZ MR. PINKERTON
AİLEMİZİN ANANESİNE
GÖRE SİZİ DÜELLO YA DA-
VET EDİYORUM

DÜELLO
MU? SİZ
MACERA
FİLMLE-
RİNE
PEK DÜŞ-
KÜNÜZ-
NÜZ.

SON DERECE CİDDİ-
YİM MR. NAT. YOKSA
KILIÇLA MI DÖVÜŞMEK
İSTERDİNİZ?

ŞAKA YAPTIĞINIZI BİL-
MESEYDİM, BENDEN
SAKININ, DERDİM. BEN
NİŞANCILIK BİRİNCİ-
SİYİM.

ŞAKA YAPMI-
YORUM. BEN DE
İYİ NİŞANCIYIM
SİZİ SIRTINIZDAN
VURABİLİR-
DİM ANA

SEREFİME DÜŞKÜNÜMDÜR. Sİ-
ZİN DE ÖYLE OLDUĞUNUZU SA-
NIYORUM. KARŞI İSTİKAMETLE-
RE YÜRÜYECEK SON-
RA DÖNÜP.

kitap okurken, kapı zilinın çalındığını duyarak hayret içinde kaldı. René bu saatlerde gelmek âdetinde değildi ve öte beri almak için de daima kendisi dışarı çıkardı. Bu bakımdan, kapıyı çalanın bir dükkân çırağı olduğuna ihtimal vermek de güçtü.

Kapıyı açtığı zaman karşısında, kendisinden biraz daha yaşlı bir kadını buldu. Kim olduğunu bilmediği ziyaretçisi oldukça sık giyinmişti ve yüzünde müteessir bir ifade vardı. Biraz tereddüt ettikten sonra:

— Bayan Christiane, dedi, ben René Villiers'in karısıyım.

Sonra Christiane'nin biraz gerilediğini görerek ilâve etti:

— Endişelenmeyin, buraya rezalet çıkarmak için gelmedim... René, ah zavallı René!..

Kadının gözlerinden yaşlar akmağa başlamıştı. Christiane'nin korkusu zail oldu ve onu kolundan çekerek salondaki koltuklardan birine oturttu ve sordu:

— Başına bir kaza mı geldi?

— Hem evet, hem hayır, diye kadın cevap verdi. Kocam tevkif edildi.

Christiane şaşalamıştı.

— Tevkif mi edildi? diye kekeledi. Ama niçin?

— Niçin mi?.. Kocamın mali vaziyetini bilmediğiniz anlaşıyor... Size bazan mücevherler hediye ettiği oluyordu, değil mi?

— Oluyordu, ama ben ondan hiçbir zaman bir şey almasını istemiş değilim.

— Sizi böyle bir şeyle itham etmek istemedim. Sadece René'nin vaziyeti zannettiğiniz gibi parlak değildi. Hediyeleri almak için sarfettiği parayı, emrinde bulunan tahsisattan alıyordu... İki gün evvel müfettişler hesapları kontrol edince her şey meydana çıkmış. Açığını kapatmadığı takdirde onu hapse atacaktılar. Ben elimde avucumda ne kadar

Yumuşak Kalpli Kadın

Yazan: René Thomas

Çeviren: Sayhan Bilbaşar

Christiane, René Villiers ile yeni tanışmıştı ve hakkında pek fazla şey biliyor sayılmazdı. Ama bilmesine ne lüzum vardı. Ona, banliyöde ufak ve şirin bir ev tutmuş, döşemiş, dayamıştı. Haftada üç akşam geliyor ve her gelişinde kıymetli hediyeler getiriyordu... Muhakkak ki evliydi; acaba çocukları da var mıydı? Ne gibi bir işle meşguldü? Christiane bu hususları bilmiyor ve öğrenmeğe de teşebbüs etmiyordu.

Vicdanı da hiçbir şekilde muazzip olmuyordu. Eskiden beri böyle olagelmışti bu. Her zengin adamın

bir de metresi olurdu. Christiane, karısını ve çocuklarını düşünerek onun dostluk teklifini reddetmiş olsaydı başka bir kadın onu seve seve kabul edecek değil miydi?..

Banliyödeki evde yapayalnız oturuyordu. Ama hiç canı sıkılmamaktaydı. René her gelişinde yüzük,

iğne gibi hediyelerden başka okunacak güzel şeyler de getirirdi. Sonra evin işleri, ufak gezintiler ve hayale dalmak da genç kadının hayatında fazla boşluk bırakmıyordu. Hem içinde René'ye karşı, tuhaf bir sevgi de hissetmeğe başlamıştı...

Bir sabah vakti, divana uzanmış

Filippo, Ernesto'yu bir müddet daha kızdırdıktan sonra:

— Hey koca budala, heyl.. dedi. Dur bakalım ne oluyorsun; niçin bu kadar üzülüp telaşlanıyorsun? Mesle sandığın kadar güç bir şey değil... Bana okadar basit bir şey için danışıyorsun ki... Böyle bir şeyi kendi kendine düşünüp halledemediğine şaşım da ondan güldüm; yoksa...

Bu sözler, Ernesto'yu teskin etmeğe kâfi geldi hemen Filippo'nun oturduğu koltuğun yanına çektiği bir iskemleye çöküp zekâsına itimat ettiği arkadaşını dinlemeğe hazırlandı.

Filippo tabakasını çıkarıp Ernesto'ya bir tane ikram ettikten sonra bir sigara da kendisi yaktı; sonra:

— Azizim, senin kadınlar karşısındaki çekingenliğin seni daima böyle acaip durumlara sokacaktır, dedi. Sigarasından bir iki nefes çektikten sonra devam etti. Marcella'nın sağlam ayakkabı olmadığını pkâlâ biliyorsun. Pek çoğumuzla flört ettiğini, hattâ hemen hemen hepimizin evine veya garsonyerine birer vermut içmek bahanesiyle geldiğini de biliyorsun. Buna rağmen iki aydan beri Marcella'yı evine davet edip başbaşa birkaç hoş saat geçirmek imkânını bulamıyorsun. Niçin?.. Bu beceriksizliğinin sebebi çekingenliğindir. Herkes senin gibi çekingen olmadığını için büyük bir emniyetle Marcella'yı davet ediyor.

(Arkası 14. sayfada)

aile mücevherleri varsa hepsini sattım. Ama René'nin kasadan çekmiş olduğu parayı karşılayamadım. Sonra René'nin defterinden adresinizi bularak doğrudan buraya geldim... Bu fedakârlığa nasıl katlandığıma şimdi bile akıl erdiremiyorum. Ama insanın iki tane çocuğu olunca..

Christiane düşünüyordu. O zamana kadar René'yi çok zengin bir insan olarak kabul etmekle ne büyük hatâ ettiği şimdi meydana çıkmıştı. Kadın:

— Böyle bir şey istemek güç. Ama René'nin başına gelebilecekleri düşündükçe deli gibi oluyorum, dedi.

O zaman Christiane, içi burkularak yerinden kalktı ve hiçbir şey söylemeden yandaki odaya geçti. Döndüğü zaman, René'nin o zamana kadar kendine hediye olarak verdiği ne varsa avucunda bulunuyordu.

* * *

Akşam üzeri René evden içeri girdiği zaman Christiane onun boyuna sarılarak:

— Serbest bıraktılar mı sevgilim, dedi.

Adam:

— Serbest bırakmak mı? diye hayretini gösterdi.

— Evet. Sabahleyin karın gelecek bana her şeyi anlattı.

— Karım mı? Hangi karımdan bahsediyorsun sevgilim. Sabahtan beri onunla beraberdik. Ancak yarın saat evvel ayrıldım ve doğrudan buraya koştum.

Fırsat

Yazan: Carlo Nardi

Çeviren: Vahit Orgun

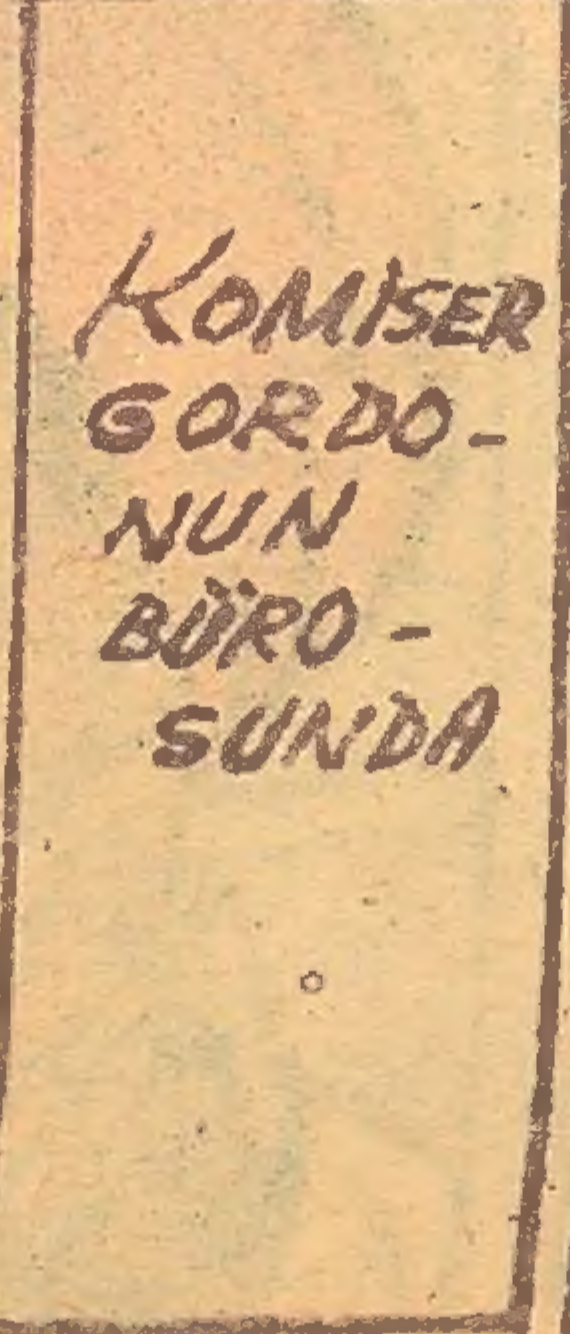
Filippo, "Elime bir geçse, emin ol onunla kafanı kırarım" diye bağırıp çağırarak arkadaşına kristal tütün tablasını uzattı.

— Espri mi yapıyorum samiyorsun? diye Ernesto tekrar bağırıp çağırmağa başladı. Eğer arkadaşlığımızın kıymeti bu kadar ise, gide-

bilirsin; seni tutan yok.

Büyük bir asabiyet içinde bulunan Ernesto, nerede ise, hırsından oturup ağlıyacaktı. O, Filippo'yu ne ümitle çağırıp içini dökmüş, kendisine akıl vermesini istemişti. Halbuki Filippo, gülmekten başka bir şey yapmıyordu...

YARASA

MANDRAKE

UĞURSUZ ZÜMRÜT

DOĞRU DUR
HERİF..YE..
RİM HA..

BU ADAM
BENİ ÖLDÜR..
MEK İSTEDİ
NEDEN?

ZÜMRÜDÜ ELE GEÇİR..
MEK İSTİYOR. BU YÜZÜ..
GÜN UĞURSUZLUĞUNUN
SEBEBİNİ O BİLİR

YABANCI KONUŞMAMAKTA İSRAR ETTİ..
BACAYI ÜSTÜMÜZE YIKAN, LÂSTİĞİMİZİ
KURŞUNLA PATLATAN OCAĞI VE EVİMİZİ
YAKAN SENSİN... ZÜMRÜDÜN UĞURSUZ
LUĞU DEĞİL.. SÖYLE NEDEN?

MANDRAKE BİR İŞARET YAPTI.

DİLİN FÖZÜLMEDİKÇE SEN
DE DIVARA YAPIŞIK KALA..
CAKSIN

YETER.. HERŞEYİ
SÖYLEYECEĞİM..
AMA YÜZÜĞÜ
GÖREYİM..

YÜZÜK.. KAVRUN
ZÜMRÜDÜ.. BUNCA
..SENE SONRA..

MİGHUL ADAM YÜZÜĞÜ
GÖRÜNCE HAYALET GÖR..
MİŞ GİBİ OLDU..
BİRDENBİRE...

BIRAKIN KALDIRAYIM

ALLAH ALLAH.. YÜZÜĞÜ
GÖRÜNCE ADAM BAYIL
LİVERDİ..

AFFEDERSİNİZ BAYILDIM..
YÜZÜĞÜ GÖZLERİMİLE GÖR..
MEK.. ÖYLE BİR ŞEY Kİ..
SİZE BURADA NE ARADIĞIMI
VE YÜZÜĞÜN HİKÂYESİNİ
ANLA TACAĞIMI.

ŞOK İYİ EDERSİN
DOSTUM.

ARKASI VAR

AŞK YAŞIYACAK

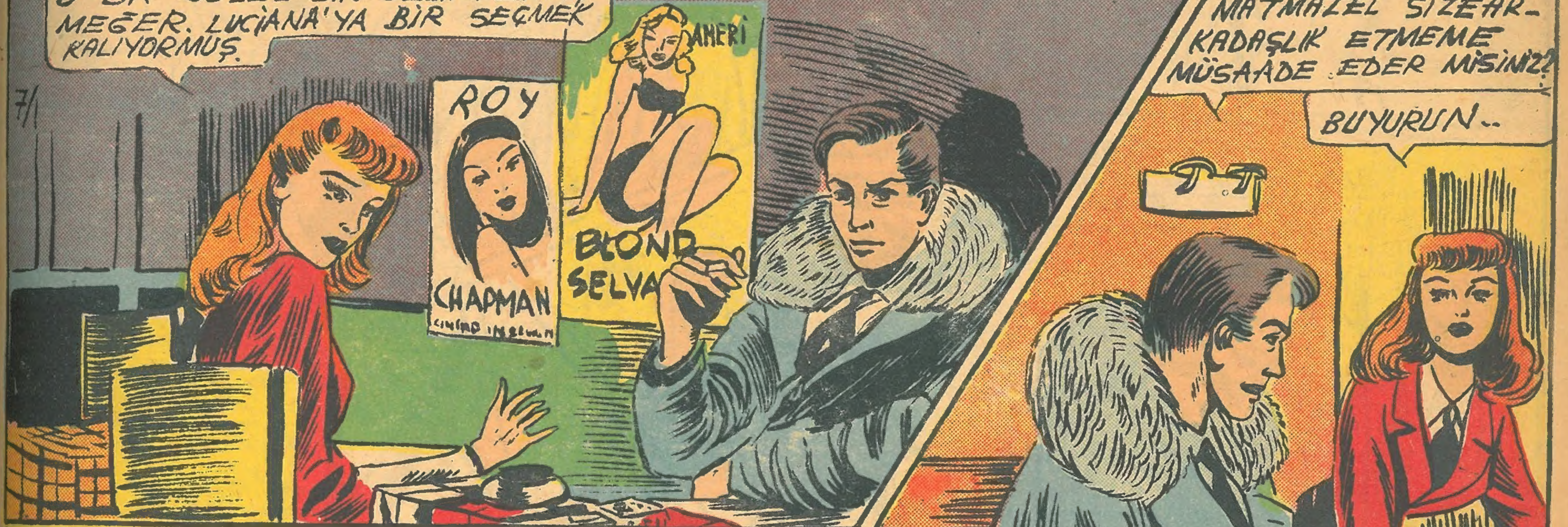
DETEKTİF BARBARA DERHAL GİPSİ ANANIN MEYHANESİNE GİTTİ. JANIN YANINA OTURDU.

JAN MUHAKKAK BU OLSA GEREK. O DA GÜZEL BİR DELİKANLIYMIS MEĞER. LUCIANA'YA BİR SEÇMEK KALİYORMUŞ.

JAN YENİ GELEN KADINLA İLGİLENDİ.

MATMAZEL SİZER- KADAŞLIK ETMEME MÜSAADE EDER MİSİNİZ?

BUYURUN..

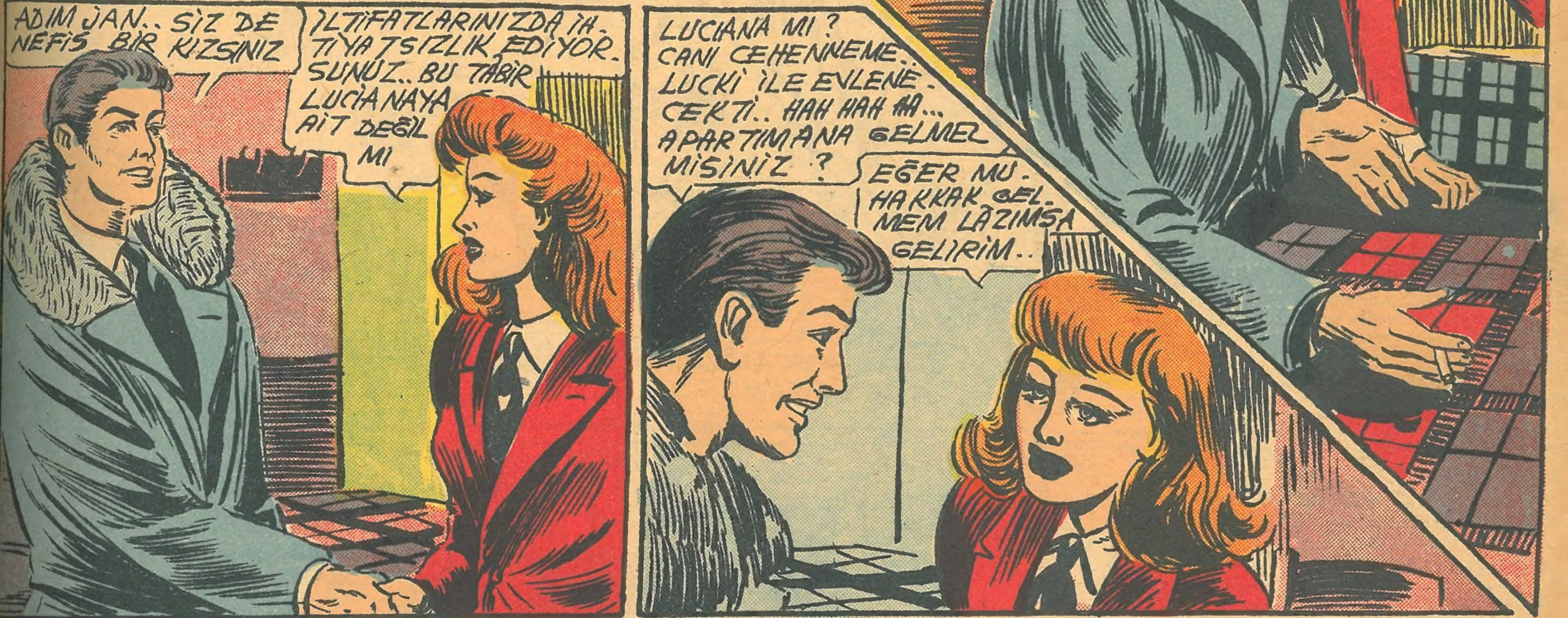

ADIM JAN.. SİZ DE NEFİS BİR KIZSINIZ

İLTİFATLARINIZDA İHTİYAÇSIZLIK EDİYOR. SUNUZ.. BU TABİR LUCIANA'YA AİT DEĞİL Mİ

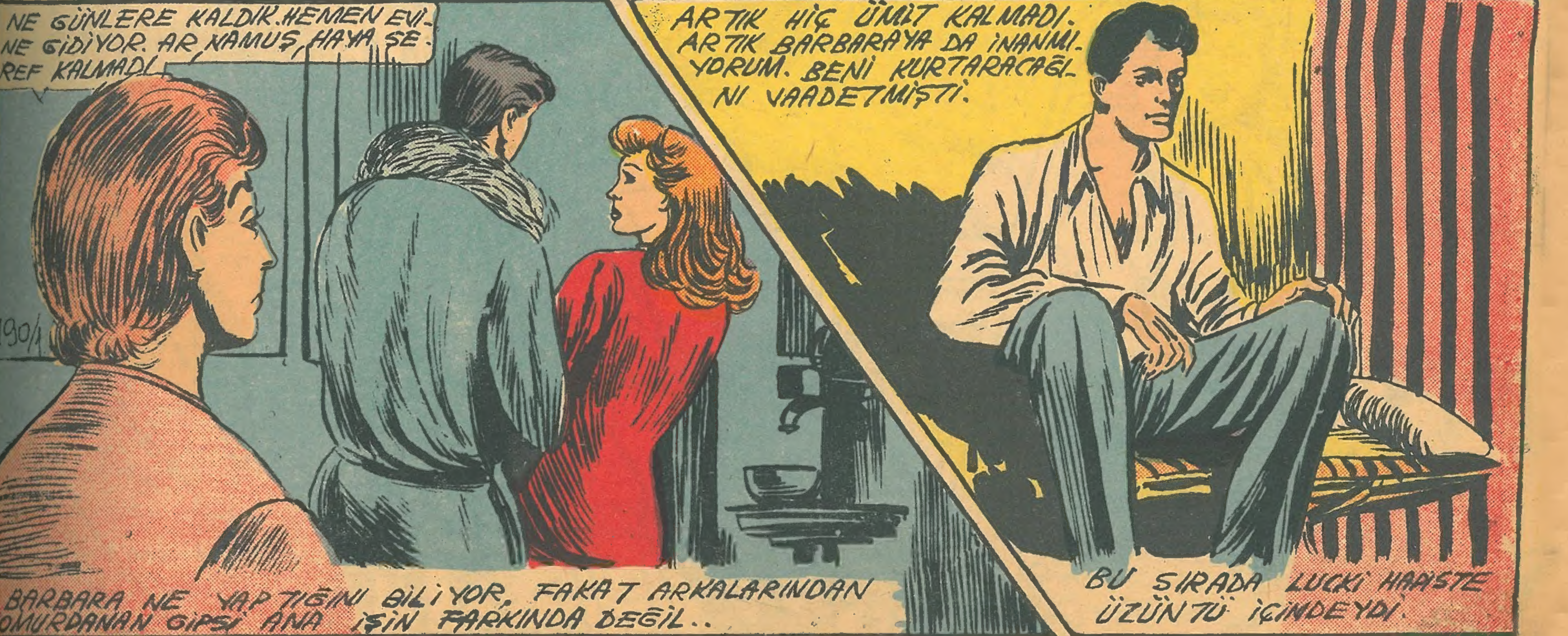
LUCIANA MI? CANI CEHENNEME.. LUCKİ İLE EVLENECEKTİ.. HAH HAH HA... APARTIMANA GELME MİSİNİZ?

EĞER MU. HAKKAK GEL. MEM LAZIMSA GELİRİM..

NE GÜNLERE KALDIK. HEMEN EVİNE GİDİYOR. AR NAMUŞ, HAYA SE- REF KALMADI.

ARTIK HİÇ ÜMİT KALMADI. ARTIK BARBARAYA DA İNANMIYORUM. BENİ KURTARACAK İNİ VADETMİŞTİ.

BARBARA NE YAPTIĞINI BİLİYOR, FAKAT ARKALARINDAN HOMURDANAN GİPSİ ANA İŞİN FARKINDA DEĞİL..

BU SİRADA LUCKİ HAASTE ÜZÜNTÜ İÇİNDEYDİ.

KENDİMİN NE EHEMİYETİ VAR.
JESSİ'Yİ KURTARMAK LÂZİM.
KIZKARDEŞİMİN BİR KÖTÜ
LÜK ETİMESİNE İMKÂN
YOK

HAKİKATEN ÇOK SEVİMLİ
SİN ŞEKERİM. USLU
DUR JAN.. BEN
APARTIMANINI
MEĞE GELDİM
HEMEN SALDIR
BENİ ÜRKÜTME
SENE

YATAĞINIZA UZANIN
BEN DE SİZE İKİ
HAZIRLIYAYIM..

HAKLISIN..
ÇOK YORGUNUM

ÇOK GEÇMEDEN SIZAR. FİTİL
GİBİ SARHOŞ.

JAN ÇOK GEÇMEDEN UYU.
YAKALDI. BARBARA EVDE
SİKİ BİR ARAMA YAPTI..

KAYBOLAN EVRAK
BURADA DA YOK
BU ÇOCUK TA SUÇ
SUZ..

TAM BU SIRADA KAPI HAFIF HAFIF VURULDU.
BİRİSİ GELDİ..
KİM ACABA?

BARBARA BİR PERDENİN
ARKASINA GİZLENDİ.
İSRAR ETMEDİLER GİDİ..
YORLAR BU YALNIZ BİR
KİŞİNİN AYAK SESİ.. HEM DE
BİR KADININ.

GÜZEL YUSUF

TARİHİ AŞK VE MACERA ROMANI

Yazarın *Kemalattın Tuğcu*

SAYI : 40

Sordum :
— Şaklaban Hüseyini tanır mısın?

— Tanımıyan var mı ki.
— Şu keseyi al ağa. Yoldaşları na da birer, ikişer altın ver. Benden yana helâl olsun. Ama senden bir isteğim var. Şaklaban Hüseyini bul. Ölmeden önce konaktakileri kendisine emanet ettiğimi söyle.

Fenerin zayıf ışığı çil altınları parlatıyordu. Onları avuçla çıkartıp yine keseye boşalttım. Keseyi kendisine uzattım.

Çapula girmemiş olan bu insanlara para çok büyük bir tesir yaptı. Ağa oracıkta altınları bölüştü. Fakat bundan sonra :

— Tez davran, dedi. Kelleni Lalapaşaya ileticeğim.

Namaza durdum. Onlar açıkta ve ayakta durarak bekliyorlardı. Herşeyi unutarak iki rekât namaz kıldım. Ellerimi açarak Tanrıya yalvardım.

Duamı ne kadar uzatsam boştu. Oturduğum yerden kalkmadan :

— Ağa, gör işini, dedim.

Bana doğru ilerledi. Halil Paşanın celladı olan bu adam birçok kelle uçurmuştu. Fakat müslümandı.

— Secdeden kalk yoldaş, dedi.

— Beni burada öldür.

Kalkmıyacağımı anladı. Yamaklarına buyurdu :

— Çekin kenara.

Ölüme boynumu uzattığım anda hayat bütün ışıklarıyla birden gözlerimin önüne gelmişti. Savaşmadan, direnmeden ölmek, bir kadın gibi ağlayarak ölmek birden kanıma dokundu.

Nasıl olduğunu anıyamadım. Yamaklar kollarıma yapıştıkları zaman onları savurdum. Fener yuvarlanan birisinin altında söndü. Avlu kapkara kesildi. Abtullah bağırarak :

— Bre ışığı ulaştırın, diyordu.

Tanrının bana acıdığına ve yardım için bu kargaşalığı çıkarttığına inandım. Avlu kapısının ardından yeşilimsi, incecik bir ışık sızıyordu. Birden fırladım. Dayandığım kapı açıldı. Orada eli palalı bir Yeniçeri gördüm. Bileğine yapışıp palasını aldım. Geri sıçrayıp dar ve karanlık merdivenlere sırtımı verdim. Ardımda da bir kapı vardı. Fakat sürgülüydü. Dışarıdan açmasınlar diye içeriden de sürgüyü vurdum.

Gözlerim evlerinden fırlamış, soluğum kesilmişti. Aptullah soluk soluğa merdivenlere atıldı :

— Kendini koru Yoldaş, dedim. Bana İdris Beyin oğlu Yusuf derler.

Aptullah avazı çıktığı kadar :

— Sadrazamın emri var. Hepninin boynunu vurdurur. Tez bitirin işini, diye bağıırıyordu.

Fakat ben on iki seçme yeniçeriye kılıma iliştiirmemiş bir adamdım. Aptullah ileriye varır varmaz palasını çeldim. O hızla duvara çarpan ağır pala yamuldu. Hançerle saldıran iki yamağı ellerinden yaraladım :

— Geri durun yoldaşlar, sözüm var.

Aptullah homurdanarak atıldı. Kafasına palanın tersiyle vurdum. Bayılarak merdivenlerden tekerlendi. Üstlerine varmadım. Elinde mızrağı bulunan muhafız beni nişanlı-

yordu. Mızrak boynumun yanından geçti. O zaman iki basamak daha indim :

— Yoldaşlar, dedim. Ben İdris Beyin oğlu Yusufum. Lalapaşa Sultandan habersiz beni ortadan kaldırmak ister. Bekleyin, eğer Sultandan haber gelmezse Tanrı şahidim olsun boynumu teslim edeceğim. İle üstüme varursanız sizi birer birer haklarım.

İki yamakla muhafız afallamışlardı. Benimle baş edemeyeceklerini anlamışlardı. Aptullah ağır ağır kılmıdanıyordu. Onu alıp içeriye çekilmelerini söyledim. Pala sallayıp üstlerine vardığım zaman istediğimi yaptılar. Sürgüyü vurdum kapıya.

Tam bu anda merdivenin üst başında gürültüler oldu. Kalın meşeden yapılan kapı çürüktü. Tekmele-re dayanamıyordu. Çok geçmeden ardına dayanıp basamaklara doğru sarktı. Ellerinde palaları bulunan

ma sürsün. Göreyim, seni Yusuf, bu işlere göz kulak olasın.

Birden demir gibi kesilmiştim. Fermanı öpüp başıma koydum. Hüseyin bana elbise getirmiş, başıma ağa kavuğu yerleştiriyordu. Bu sırada anlattı :

— Lalapaşa yolunu kestirmiş. Fakat ben sultana ulaştım. Hepsini anlattım. Mehmet bey çok kızdı. Lalayı çağırttı yanına. Gayri bu iki yüzlü adam kelleyi kolay kurtarmaz. Sultan çok bağırdı. Firuz Beyi de çağırdı. Firuz Bey Onbaşı Durmuş için dâvacı değil. Top başından kaçıp yağmaya vardığı için kellesini vurdurmağa ararmış. On iki yoldaşına sopa çekti. Aşçı Kara Mehmed Sultanın otağına ilettiler. Senin nasıl carpıştığını doğru anlattı. Lala Paşa sapsarı kesildi. Mehmet bey ona şöyle bağırdı : «Konsantinle aranda olup bitenleri Yusuf bana söylemesin diye ortadan kal-

yirmiye yakın yeniçeri başı gördüm. Bunlarla başetmek kolay değildi. Ağzımdan :

— Hey Yüce Tanrı, sen bana yardımcı ol, feryadı çekti.

Çatlak, kısık bir ses yırtılırcasına bağıırıyordu :

— Yusuf Bey, Yusuf Bey.

Bu Şaklaban Hüseyinin sesiydi. Pala elimden düştü. Gözlerimden yaşlar boşandı. Yere çökmüş, secdeye varmışım. Hüseyin yeniçeriler arasında sıyrılıp yanıma koştu. Yüzü mosmordu :

— Tanrıya şükür seni sağ buldum.

Yüzünden iri ter taneleri akıyor beni tartaklıyordu :

— Sultanın fermanı var. Tez davran.

Bana koynundan çıkarttığı bir buyruğu okudu. Mehmet bey şöyle yazıyordu :

— Yusuf, seni kolağası ettim. Ardına yüz atlı kattım. Bizansın içinde bundan gayri kan döküldüğünü istemem. Yarın akşama kadar yağ-

— Bana İdris Beyin oğlu Yusuf derler.

dırmak istersin değil mi Lala? Gayri senin için kurtuluş yok.»

ESİR PAZARI

Bizanstaki Sultanın emriyle kendi başıma buyruktum. Kaleden çıkar çıkmaz Bizansın sokaklarında at sürdüm. Peşimdeki sipahileri yollara dağıttım. Her tarafta bağıırıyordu :

«Kimsenin kanına girmeyin, Padişahımızın emri var. Aman verin. Kan dökenlerin boynu vurulacak!» diye Mehmet beyin kararını ilân ediyorlardı.

Gündüz gözüyle sokaklarda büyük bir perişanlık vardı. Güzel bizans çekirge üşmüş bir buğday tarlası gibi haraptı. Sokaklar ölümlerle, atıntı eşya ve yıkık duvarlarla doluydu. Evlerde yağmacıların bayrakları bir donanma günündeymiş gibi sallanıyordu. Bu allı yeşilli

bayraklar her tarafı kaplamıştı.

Konağa büsbütün başka bir kıyafetle varmışım. Gözleri ağlamak-tan şişmiş ve yüzü bembeyaz kesilmiş olan İren benim için ağladığı halde korkuyordu.

Onu bileklerinden yakalıyarak göğsüme geçtim. Avucumla sırtından kendime doğru bastırdım ve :

— Fırtına geçti Prenses, dedim.

İren korka korka yüzüme bakıyordu. Yüzünde derin bir hayret gördüm :

— Ne var İren? dedim.

— Saçların, dedi. Saçların ağarmış Yusuf bey.

Evet, o birkaç saatlik sıkıntı, o korkunç gece saçlarımı ağartmış ve yüzümü mum gibi eritmişti.

Bütün bunlara sebep Bartoleme idi.

Büyük bir hınçla dişlerimi sık-tım. Hâlâ kanlı olan ellerimi ve yüzümü yıkadım. İren bana su döküyordu. Oturup namaz kıldım, daha sonra karnımı doyurdum. Bizansın Osmanlılar elinde ikinci günüydü. Vakit öğleyi geçmişti.

Aşağıda Şaklaban bana anlattı :

— Yusuf Bey, Halilpaşayı Pentapirgion'a (Yedikule) götürmüşler. Hrisokerasta kadirgalara kaçarken boğulanların sayısını Tanrı bilir. Beni dinle. Hemen Esirhanına git. Yağmacılar para edecek esirleri birer altına satmışlar. Orası dolu. Bu aralık Bizansın en güzel, en asil kızlarını orada bulabilirsin. Beyime lâ-yık dünya güzelleri vardır. Sonra istersen bunları biner altına satarsın.

Akşam pek yakındı. Peşime on iki atlı ile Hüseyini alarak Esirhanına gittim. Orası bir kıyamet günüydü. Para edeceği için Yeniçeriler, çapulcular ellerine geçen gençleri kater edip hana götürmüş ve birer dukaya, bazen beş on akçaya vermişlerdi. Nerdeyse asker bir araya toplanacak ve şehirden çıkacaktı. Bu kadar eşyayı ve canlı insanları beraberlerinde götüremezlerdi.

Ordu ile birlikte gezen Hacı Hüseyin ak sakallı bir esir tüccarıydı. Çerilerin ellerine geçeni ucuza alır, sonra pek pahalı satardı.

Bizanstaki düzen yerine gelmemişti. Ortada yiyecek yoktu. Sonra esirler arasında ölenler oluyordu. Hacı ömründe bu kadar esiri bir arada görmediği için şaşırıyordu. Yarı çıplak yüzlerce aç ve korkudan sapsarı kesilmiş erkeğin arasından geçerek yukarıya çıktım.

Şaklaban esirci ihtiyarın kulağına fısılamıştı. Bana fevkalâde itibar ediyor ve işlerini bozacağımdan korkuyordu.

Yarı çıplak, dehşet içinde, gözleri kıpkırmızı yüzlerce genç kız birbirlerine sokularak titreyiyorlardı. Hüseyin bana fısılıyordu :

— Beyim, bunlar kimin nesi, daha belli değil. Karınlarını bile doyuramıyorum. İçlerinde çok yüksek ailelerden çocukları var. Öyle nazlı alışmışlar ki dün gece beşi korkudan öldü. Seç beyim, dilediğini seç. Mavi gözlü, sarı saçlılar, yeşil gözlü esmerler, kumral rum güzellerim var. Bunlar beyimden gayri kime lâyıktır.

Güzelden anlıyan bir adamdı. Saraylara, sultanlara cariyeye ve esir gönderen bu sakallı esirci bana kuş gibi titreyen, yarı çıplak bir kızı koldundan çekerek, diğerlerinden ayırıp getiriyor ve övüyordu :

— Beyim şuna bak, şuna. Gül şurubiyle beslenmiş, ipek örtülerde yatmış, gün ışığı bile tenine değmemiş. Şuna bak beyim şuna. Hey Ulu Tanrım, sen bu dilberi Yusuf beyim için mi yarattın?

Kızın sarındığı örtüyü çekiyor, o zayıllı baygınlar geçirerek, sel gibi yaşlar dökerek elleriyle kapanmağa çalışıyor, öteki merhametsizce söyleniyordu :

(Arkası var)

ELİOS YANILMAMIŞTI. BU KRALI-
ÇANIN TA KENDİSİYDİ.

MAJESTE
BEN SIR JOHN
GRAIG'IN OĞLU.
ELİOS'UM.

KRALİÇA DA ONU TANIMIŞTI.
HEYECAN VE ŞAŞKINLIKTAN
DÜŞÜP BAYILDI.

İMDAT
KRALİÇA
ÖLDÜ.

BU BEKLENİLMEDİK HADİSE
KARŞISINDA ATMACA REİS'İN
TEKLİFİ KABUL OLUNARAK KİŞİ
BİR MÜTAREKE YAPILDI. HER
KES KRALİÇANIN YANINA KOŞTU.
SENİ HAYDUT
SENİ...

KRALİÇA
KENDİNE
GELİNCE
ATMACA
REİSİ
GÖRDÜ.
KIZDI. TO-
KATATTI.

ATMACA REİS

ATMACA REİS HİÇ SESİNİ
ÇIKARMADI HÖRMETLE EĞİLDİ.

SAĞ OLUN MA-
JESTE.. VUR-
DUĞUNUZ YER
DE GÜL BİTER.

KES SESİNİ
DE ÇOCUKLA MA-
ĞARAMA
GEL.

TAN.. KORSAN GEMİSİNİ TAKİP VE İMHA
ET. ÇOCUK ARTIK BİZİMLE
GELİR.

HİKÂYEYİ ÖĞRENİNCE

ÖYLEYSE YOLUN
AÇIK OLSUN KAP.

ELİOS BU-
RAYA GEL
NEREDE-
SİN

ŞİMDİ BURA.
DAYDI.

KRALİ-
ÇANIN SÖZLERİ-
Nİ DUYAN ELİOS MELVİNİN
YANINA KAÇMIŞTI..

KRALİÇA BENİ GÖTÜR-
MEK İSTİYOR. NE OLUR
BENİ SAKLA GİT.
MEK İSTEMİYORUM.

PEKİ.. GİR ŞU NAM-
LININ İÇİNE..
SENİ BURADA ŞEY-
TAN BİLE BULA-
MAZ

ÇOCUĞU BULAMAYINCA

GALİBA NİYE-
Tİ BİZİMLE
KALMAK MA-
JESTE

ANLIYORUM. SA-
NA LÂYİK BİR TA-
LEBE OLMUŞ..
PEKİ KALSIN. ONU
ANASININ RUHU
HİMAYE
EDER.

BUNU MÜTEAKİP KİMSENİN AKLINA
GELMİYEN BİR HADİSE OLDU. KRALİÇA
BU TOKATIN
ACISINI UNUT-
TURMAK İÇİN

HAYDI ARTIK GİT.. BİR GÜN
ŞAYET AMİRALLERİNDEN BİRİ
OLMAK..

... ZAHMET BU-
YURMAYIN..
İSTEMEM..

YA YİRMİ YAŞ DAHA
KÜÇÜK OLSAYDIM DA
SENİ SEVİYORDUM DE-
SEYDİM.

O ZAMAN
DÜŞÜNÜR-
DÜM.

ARKASI VAR

Flak Asıqı

Yazan: M. YAMAN

Güzel kadındı doğrusu. Hem alımlı, hem genç, hem enine boyuna. Çiftlik sahibi olan kocası fazla yemek yeme yüzünden bir gece çatlamıştı.

Genç kadın İstanbul kızıydı. Taşralı olan merhum kocasına para hatırı için varmıştı. Tarık meselesi de işte bu taşralı çiftlik sahibinin sağlığında başladı.

Bir gün, Nermin hanım eski arkadaşlarından birisinden bir mektup almıştı. Bir dediğini iki etmiyen kocasına anlattı:

— Selma yazıyor. Sana çok selamları var. Hani düğünümüze gelmişti, işte o kız. Bir ağabeyi var. Tahsilsiz bir genç. Hangi işe girdiye muvaffak olamamış. Biraz hassas ve alınganmış. Selma rica ediyor. Eniştem iyi insandır, çiftlikte Tarık ağabeyime bir iş bulabilir mi acaba. Biliyorsun ki hesabı, kitabı kuvvetlidir, diyor.

Merhum Rüstem efendi şöyle bir düşündü:

— Gelsin bakalım, dedi. Bir deneyelim.

Yol parası yollayıp Tarıkı getirttiler. Çiftlik köşkünde kendisine bir oda ve bir masa ile defter filân verdiler. Hakikaten iyi defter tutuyor, intizamı sevdiği için makbuz, fatura gibi şeyleri sıralıyor ve çalışan işçilere de nezaret ediyordu.

Rüstem efendi memnun kaldı kendisinden. Yüz elli lira maaş bağladı. Yeme, içme de çiftlikten. Fakat iş böyle sürmedi. Tarık dalgınlığa, ah, of demeğe başladı. Bir aralık yemeden, içmeden odasına kapandı. Önce kara sıtma filân dediler ama iş sonradan anlaşıldı.

Tarık Nermine tutulmuştu. Bunu yalnız kadın değil, kocası da anlamıştı. Merhum akıllı ve hazımlı bir adamdı:

— Vah zavallı, dedi. Kara sevda getirdi. Kara sevda güzel, çirkin tanımaz. İnsanı kara sıtmadan beter eder. Sonunda öldürür. Tutulan iflah olmaz.

— Peki, ne yapacağız?
— Ne bileyim.
— İstanbula yollayalım.
— Allah vurmuş, biz de mi vuralım hatun?

— Ben böyle şeye gelemem. Sonra türlü türlü lâkırdı olur.

— Benim senden yana korkum yok. İlle bu garibi koğmak günah.

— Bari köşkten çıkar.
— Öyle yapayım.

Kim görse Tarıkı acırdı. Durup dururken Rüstem efendinin boynuna sarılıp ağlıyor, bazan bir iki gün yiyip içmiyordu. Ortada dolaşan yarım akıllılara benziyordu. Dalgın hareketler yapıyor, kendi kendine şayetler verip konuşuyor, gece karanlıklarında kırlarda dolaşıyor, tarlada yatıyordu.

Çiftliğe kadar doktor getirdiler. Sıkıca muayene etti ve gizlice:

— Galiba bunun bir sevdiği var, dedi. Kızı bulup vermeli. Yok-

sa iyi olmaz.

Rüstem efendi morardı, karısı kızardı. Olur, molur diyip doktoru savdılar. İşte bu sıralarda Rüstem efendi çatladı. Karısı çok ağladı. Eh ölenle ölünür mü? Allah sabrını verdi. Kadıncağız koca malını perişan etmemek için çalışmaya başladı. Ne de olsa şehir kızı. İki sene içinde çiftlik işlerini öğrenmişti. Bir iki köylü kadınla oturuyordu. Erkek-siz ev olmaz diye Tarıkı da yine alt kattaki odaya almıştı.

Bir gün, kaçık adam تنها bir zaman bulup genç kadının ayaklarına kapandı.

— Hayrola Tarık bey?

— Ben senin için yanıyorum Nermin. Çayır çayır yanıyorum.

— Ben namuslu bir kadının

Tarık bey.

— Allah seni doğru yoldan ayırmasin. Sana bin Tarık feda olsun. İlle birincisi ben. Senin cema-lini seyrede ede ölmeği Allah bana nasip etsin.

— Haydi kalk oradan, bir gö-ren olur.

— Gidiyorum, gidiyorum me-rak etme.

Aradan belki iki ay daha geçti. Bir gece, yemekten sonra Tarık bir buhran daha geçirdi. Yine kendisi-ni yere attı:

— Ölüyorum Nermin, ölüyo-rum.

— Ayol deli olma. Bu asırda bu ne kafadır?

— Allah böyle istemiş. Ne ya-payım. Ben gideceğim.

— Nereye?

(Arkası 14. sayfada)

HALKIN ISKARI KAR-
ŞISINDA..

PEKİ PEKİ
ONA YENİ BİR
YARIŞ OTOMOBİLİ
YAPACAGIM.

MACERA PESİNDE

BENUA'NIN SA-
KATLANMASI
FREDDİNİN KABI-
LIYETİNİN MEY-
DANA ÇIKMASINA
YARADI.

HAKEM HEYETİ
DAK'IN MARİFE-
TİNİ ÖĞRENİNCE
FREDDİYİ BİRİN-
Cİ ÇIKARDI.

YOMİ BİR YILDIZ

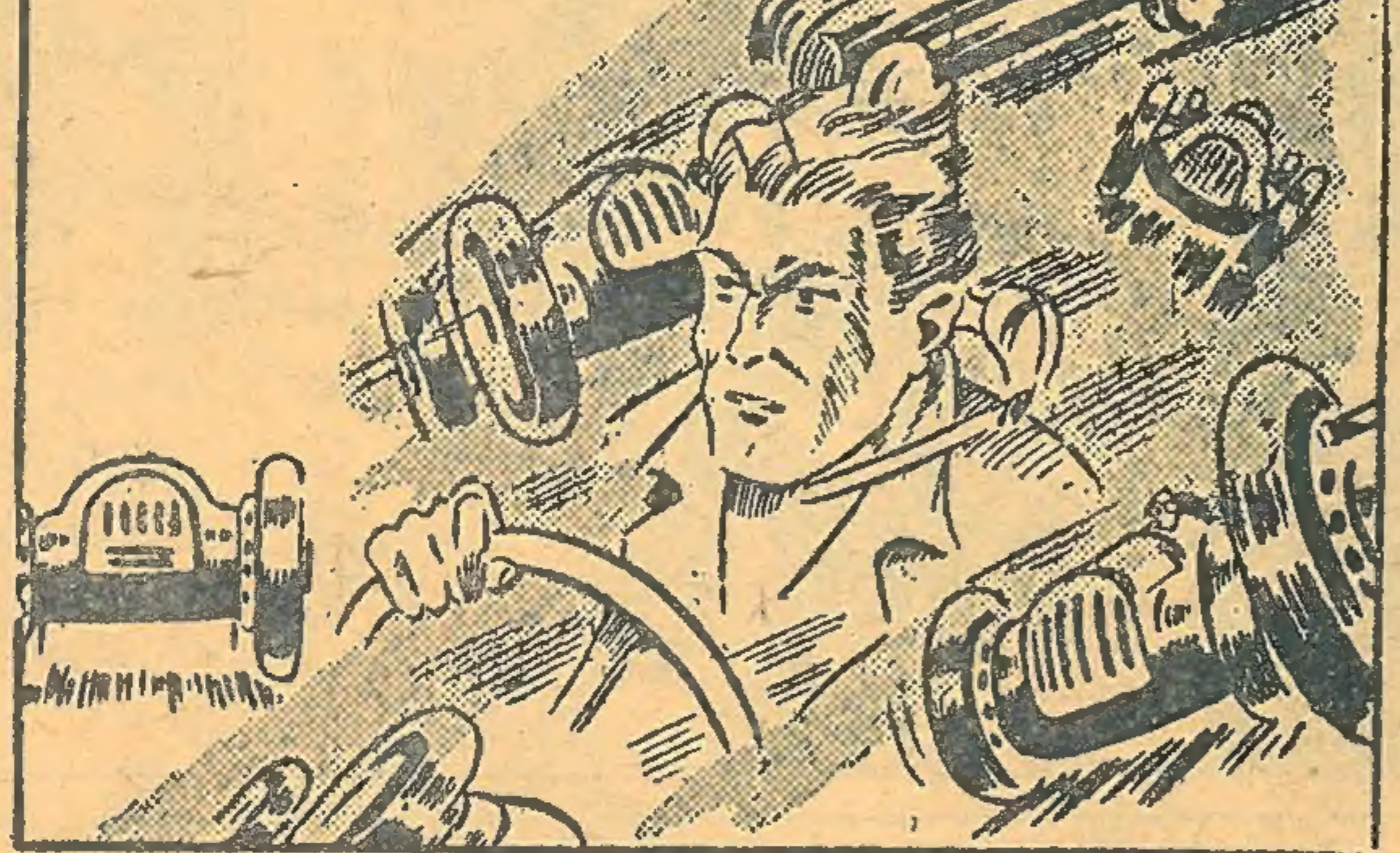
MONLERİ OTODROMUNDA
BİR YILDIZ DOĞDU.

Freddi kaşarlanmış
yarışçılar arasında
birinci geldi.

FREDDİNİN YILDIZI BUNDAN SONRA
BÜSBÜTÜN PARLADI. AVRUPANIN BİR
ŞEHRİNDEN BİR
ŞEHRİYE GİDİYOR
MUVAFFAKİYET
ÜZERİNE MUVAFFAKİYET KA-
ZANDI.

FREDDİ, YARIŞ OTOMOBİLİ Pİ-
LOTLUĞU İÇİN YARATILMIŞTI
SANKİ...

HERKES, HATTÂ RUSLAR BİLE ONUN BUIŞ
İÇİN BİÇİLMİŞ KAFTAN OLDUĞUNU TESLİM
EDİYORLAR. GAZETELER
SAHİFALAR VE SAHİFALAR
DOLUSU YAZILAR NEŞ-
REDİYORLARDI..

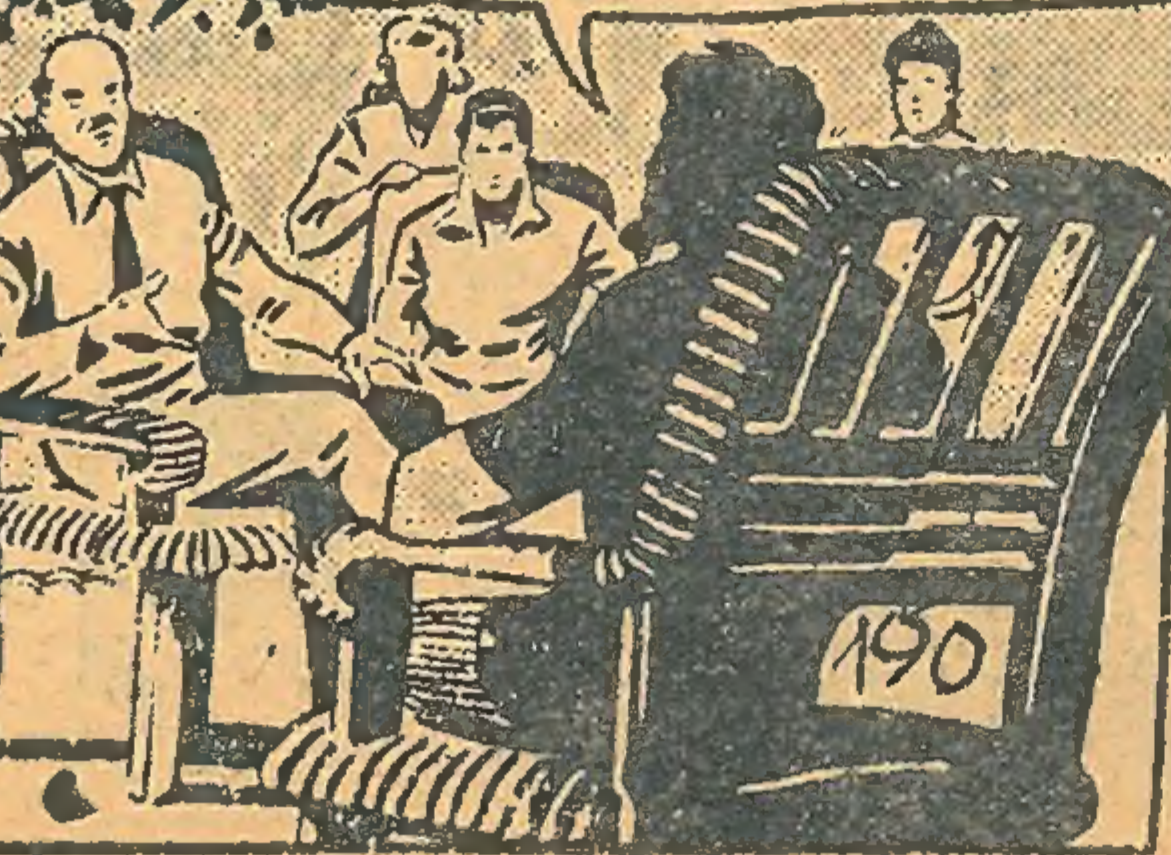

FREDDİNİN MEMLEKETİ
NE, AİLESİNE KAVUŞMA.
Sİ ÇOK UZUN SÜRDÜ. FA-
KAT NİHAyet
BİRGÜN FRAN-
SAYA DÖNDÜ.

DAK BİR
DAHA KAR-
ŞINA ÇIK-
MADI MI?

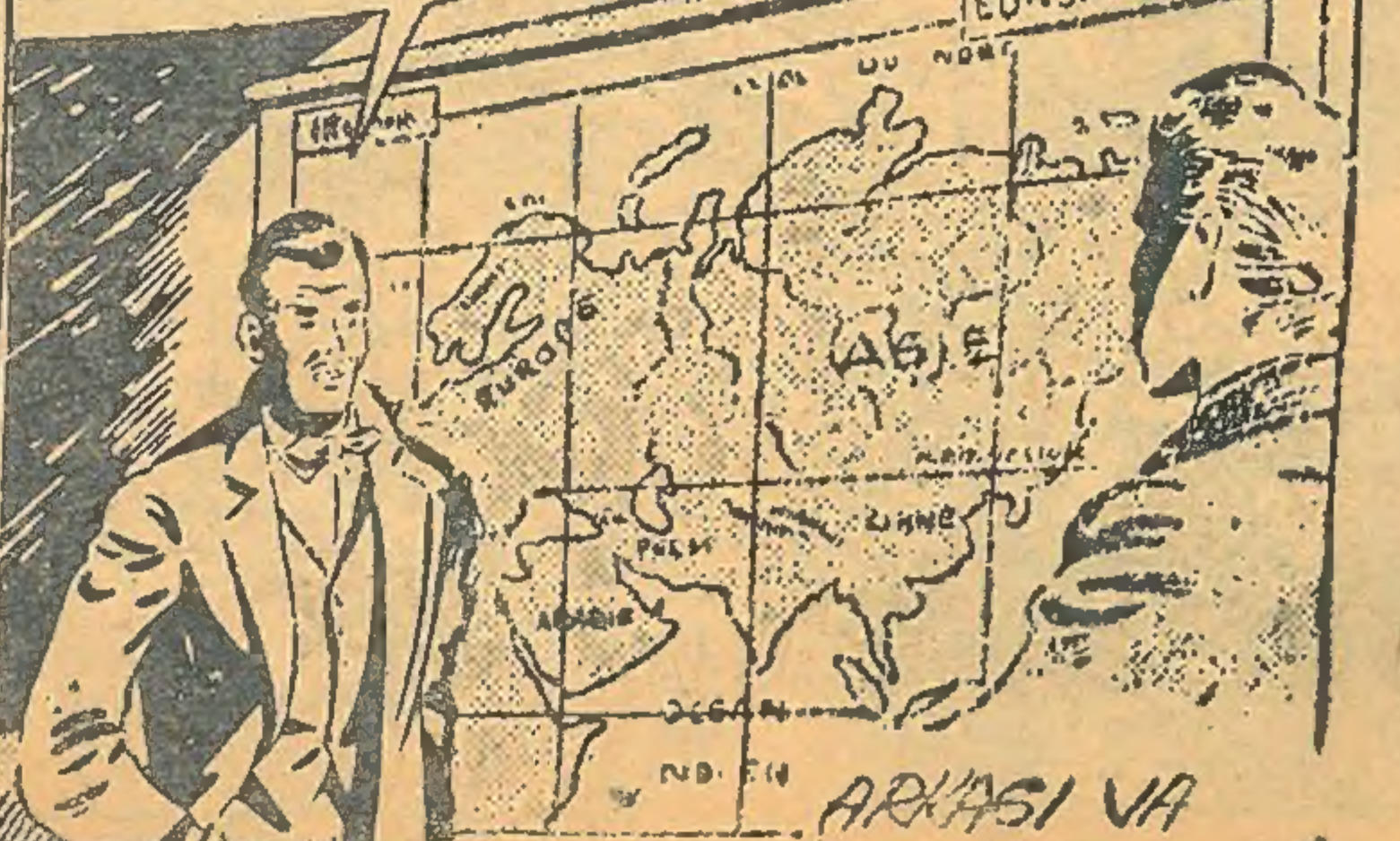
ORTADAN
KAYBOLDU..
ANNA YİNE
ÇIKAR BİR YER-
LERDEN. FIRSAT
GÖZLER..

FREDDİ SANA BİR
TELGRAF VAR..

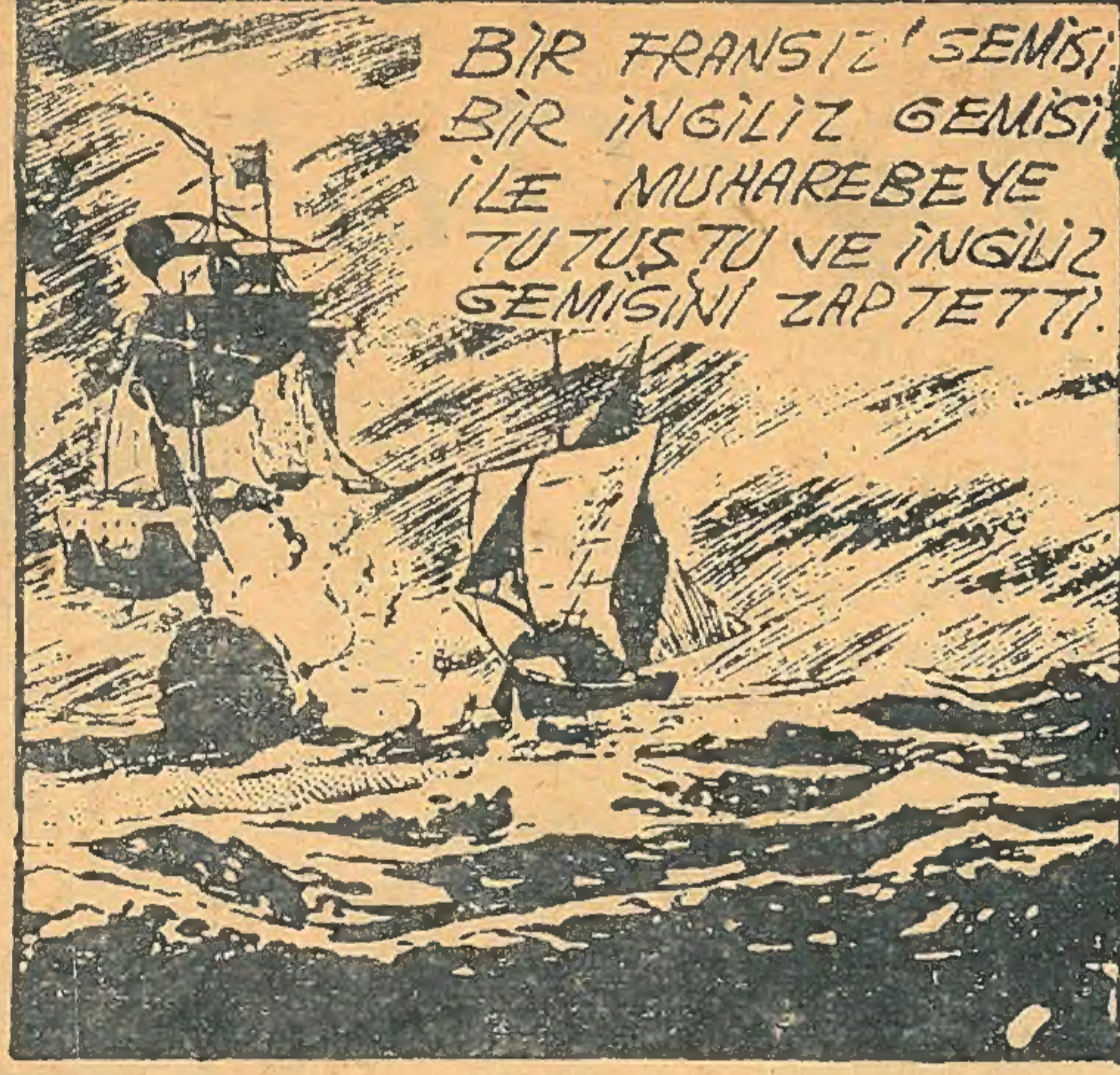
İKİ GÜN SONRA PARİSTE
BU ASRIMIZIN EN
BÜYÜK YARIŞI OLA-
CAK. SEN DE
KATILACAKSIN

SENE 1647. BODUR
ŞUBAT BÜTÜN ŞİDDE-
TİLE KENDİNİ GÖSTE-
RİYOR. FRANSA'NIN
KUZEYİNDE SENNA-
LD LİMANINDA YALNIZ
KORSANLAR KRALININ
GEMİSİ VAR.

KORSANLAR KRALI

No: 1

BİR FRANSTZ' SEMİSİ
BİR İNGİLİZ GEMİSİ
İLE MUHAREBEYE
TUTUŞTU VE İNGİLİZ
SEMİSİNİ ZAPT ETTİ.

BU BASİT HADİSE
NİN EHEMMİYETİ
BELKİ YOKTU.
FAKAT SEN MALD.
YA AT ÇATLATIR
CASINA GİDEN...

BİR HABERCİ BU UFAK ÇATIŞ-
MANIN EHEMMİYETİNİ ARTIRIYORDU.

KRALIN BİRİSÜ-
BAYI, ZAPT EDİLEN
İNGİLİZ GEMİSİN-
DE BAZI MÜHİM
EVRAK ELE GE-
ÇİRMİŞTİ.

SEN MALD VALİSİNDEN HÜKÜ-
MET ÜÇ GEMİ İSTİYORDU. VAZİFELE-
Rİ GAYET MÜHİM
ROSKOF'U İNGİLİZLERE
KARŞI KORUYACAKLARDI

ŞİMDİ KİŞİ BİZİN
LİMANDA GEMİ NE
GEZER.

VALİNİN AĞZINI BİÇAK AÇMIYORDU.
KORMORANI NEYE YABANA
ATIYORSUNUZ. LİMANDA BİR
O VAR. FAKAT ÜÇ GE-
NİYE DEĞER.

SEN MALD VALİSİ
LANTİK KORSAN-
LAR KRALININ AYA-
ĞINA GİTMEYE
VE İNGİLİZLERE
KARŞI ROSKOF'U
KORUMASI İÇİN
RİÇAYA KARAR
VERDİ.

KİŞİ ŞİDDETLİ, HAVA
YAĞIŞLI VE FİRTİNA-
LIYDI. ÜSTELİK
VALİ BEY DE PEK
YAŞLIYDI.

KUVVETLİ BİR EL İHTİYAR
HÜKÜMET ADAMINI YANA ÇEKMESEYDİ
AZ KALSIN KORKUNÇ BİR FACİA OLACAK-
TI. BÜYÜK BİR ARABA LANTİK'İN YANIN-
DAN HIZLA GEÇİP GİTTİ.

ARKASI VAR.

HAK AŞIĞI

(Başı 13. sayfaa)

— İstanbula. Burada seni vakit vakit rahatsız ediyorum.

— Ayol neler hissettğini anlatsana bana bakayım.

— Bilmiyorum. Anlamıyorum. Hep senin ismini söylüyorum. Geceleri hep seni rüyamda görüyorum. Senin ayaklarının ucunda yatmak ve ağlamak istiyorum.

— Hepsi bu kadar mı?

— Ne bileyim. Bu kadar gibi.

— Aklını başına topla da güzel güzel çalış.

İş bu kadarla kalsa iyi. Tarıkın tutkunluğu etrafındakileri de şüphelendirirdi. Evdeki rençber karıları küşkulandılar. Dedikodu yayıldı. Nermin ne yapsın? Kalktı Hak aşığı Tarıkla evlendi. Haydi bakalım, dedi. Şimdi dedikodu yapın.

O gece kasabadan çiftliğe geldiler. Eski hayat başladı. Tarık yine balıklama kendisini yere attı.

— Ayol sen deli misin?

— Deliyim. Yanıyorum, eriyorum. Ölüyorum.

— Evlendik ya işte.

— Ben sana yanıyorum. Gözlerim dünyayı görmüyor.

— Kabak tadı verdin ama. Kalk bakayım.

Tarık ayağa kalktı. Kovulmuş köpek gibi odadan çıkmağa hazırlanıyordu. Nermin onun yakasına yapıştı.

— Bana bak, dedi. Sen beni insan gibi sevecek misin? Yoksa...

Yumuk elleriyle yüzüne iki de şamar asketti. Ve onun aklını başına getirdi.

FIRSAT

(6. sayfadan devam)

İk. O da kabul ediyor. Bütün mesele istemesini bilmektir. Senin çok güzel bir pul koleksiyonun var. Bu koleksiyon, Marcella meselesinde büyük bir rol oynayabilir.

Ernesto, Filippo'nun ne demek istediğini anlamamıştı. Sordu:

— Pul koleksiyonumla Marcellanın evime gelmesi arasında nasıl bir rabata olabilir?

Ernesto'nun ne kadar budala olduğunu bildiği için, Filippo, arkadaşına daha etraflı bir şekilde izah etti:

— Azizim pul koleksiyonunu yem olarak kullanacaksın. Pul koleksiyonun için, Marcella evine gelecektir. Onunla buluştuğunuz bir gün laf pul ve pul koleksiyonuna getirir ve şöyle dersin.

"Ben de pula meraklıyım... Çok kıymetli bir koleksiyonum var... Bir görsen, muhakkak hayran kalacaksın... Görsen, ne pullar... Hele bir Habes pulu var. Görsen ne güzeldir. Adeta dantel işler gibi işlemişler. Üzerindeki renkler insanı mest ediyor... Çok değerli bir Alman pulu da koleksiyonumu süslemektedir... Görmek ister misin?"

Ernesto, Marcella ile buluşacakları günü büyük bir sabırsızlıkla beklemişti. Şimdi heyecandan soğuk soğuk terler döküyordu. "Pul koleksiyonu" meselesinden bahsetmenin zamanı olacağını biliyordu. Ama söze nereden başlayacağını, bir türlü kestiremiyor; renkten renge giriyor, kıvranıp duruyordu.

Ernestonun bu haline bir mâne veremiyen Marcella, merakla sordu:

— Hasta mısın, nen var?

Ernesto şaşaladı:

— Yok, yok... Bir şeyim yok; diye söylendi. Sonra damdan düşer gibi:

— Çok kıymetli bir pul koleksiyonum var; dedi.

Ernesto kâh masanın üzerindeki likör kadehi ile kâh parmaklarıyla oynayarak, eveleye geveleye pul koleksiyonunu meth etmeğe başladı. Marcella, pul koleksiyonu ile adanmış, alâkadar olmuştı.

— Pulların hakikaten bu kadar güzel mi? diye sordu. Sonra devam etti. Doğrusu etrafı yaldızlı mor renkli bir pul olduğunu hiç bilmiyordum. Doğrusu çok merak ettim. Pullarını göstermekten çekinmezsin ya...

— Yok canım, ne münasebet... Bütün arkadaşlarıma gösterdim.

Marcella, Ernestonun elini avucunun içine aldı. Sonra, gözlerinin içine tatlı bakarak:

— Koleksiyonunu bana da göstersene... diye fışıldadı.

Ernesto sevinçten çıldırarak gibi idi. Filippo'nun dedikleri doğru çıkıyordu, demek. Hemen yerinden fırladı ve:

— Göstereyim, dedi. Sen beni burada bekle. Şimdi eve gider albümü alı getiririm...

— ?!...

ASK İHTİRASTIR

FRANK BU SON DEFA BİRBİRİ-
MİZİ GÖRÜŞÜMÜZ. YARIN RAN-
GUNU TERKEDİYORSUNUZ. KİM
BİLİR NERELERE GİDECEKSİNİZ
YANIMA OTURMAZ MİSİN?

MILDRED BANA
FAZLA YÜZ
VERİYOR-
SUN.. SANA
HAYRANIM

KISA ZAMANIMIZI İŞE YARAR BİR SE-
KİLDE GEÇİRELİM. MILDRED SANA HAY-
RANIM. SENİ İLK GÖRDÜĞÜM ANDANBERİ
İÇİMDE KALBİNDESİN. BENİ YAKIYORSUN
YARIN BELKİ ÖLECEĞİM. BU GECE BENİM
OLUR MUSUN?

İKİ GENÇ
ŞİDDETLİ ATEŞ-
LERİNİ HAFİF-
LETMEK İÇİN BAZI
ÇARELERE BAŞ-
VURDULAR.

AYNI SÖZLE-
Rİ BEN DE SANA
DAHA İLK GÜNDENBERİ
SÖYLEMEK İSTİYORDUM
FRANK.. SENDEN BU
SEVGİMİ NASIL GİZLİ-
YE BİLDİM. ŞAŞIYORUM.

MILDRED..
SEVGİLİM
SENİ SEVİYÖ-
RUM

MILDRED FRANKI
DİVANIN ÜZERİNE
ÇEKTİ. DELİ BR HİRS
İKİSİNİ DE DAYANILMAZ
İSTEKLE YAKIYOR KA-
VURUYORDU.

NE GÜZEL GÜLÜYORSUN MILDRED
AMA GEL.. GİTME NEYE KAÇI-
YORSUN BENDEN.. GEL GEL..
GİTME..

FRANK GİTTİKÇE
SİLİK GÖRMEĞE BAŞ-
LADI. BAŞI DÖNÜYÖR
KULAKLARI UĞULDUYOR-
DU. MILDRED UZAKLAŞTI
UZAK.. LAŞ... TII...

FRANK, MILDREDİ YAKALAMAK İSTER GİBİ ELİNİ UZATTI. AMA ARTIK İÇİ GEÇMİŞTİ YERE DEVRİLDİ. ARTIK KENDİNDE DEĞİLDİ. MILDRED BİR MÜDDET SENG YÜZBAŞIYA BAKTI. SONRA TELEFONA GİTTİ.

PATRON MEY NUN OLACAK.

TAM BU SIRADA KAPI AÇILDI. Tİ-LEN-Tİ İÇERİ GİRDİ.

İYİ İŞ BECER. DİN MATMAZEL.. PATRON BAYILACAK

BEN DE DNA TELEFONEDİ.. YORDUM.

12/2

ALO.. ALDHEN.. SİZ MİSİNİZ.. TÜNAYDIN.. EVET BENİM.. BECERDİM... NE DEDİNİZ...

TELİN ÖBÜR UCUNDA.. KOYNUNDARI ZARFI ALDIN MI? AFERİN... YOKEDİN DİYORUM.. TABİİ HERİFİ.. SEN KARIŞMA.. Tİ-LEN Tİ O İŞİN ÜSTADIDIR.

İMKANI YOK.. ONU ÖLDÜRTMEYİ.. ALLAHIM BEN NE YAPTIM?

TİLENTİ CEBİNDEN SES ÇIKARMAYAN BİR TABANCA ÇIKARDI. HALA KENDİNİ BİLEMEYEN YATAN FRANKA YAKLAŞTI

PATRONUN DEDİĞİNİ YAP.. LİM.. SONRA BİZİ MAHNE.. DER. HAYIR TİLENTİ HAYIR.. NE OLSA TABANCA GÜRÜLTÜ YAPAR.

ARKASI VAR

ALDHENİN SESİ BİRDENBİRE CİDDİLEŞTİ VE ASABİLEŞTİ.

ZEMİRİMİ HEMEN ŞİMDİ YERİNE GETİRMEZ. SENİZ MAHVOLURUZ.. ONU MU, İSTİKBALİMİZİ Mİ TERCİH EDİYOR. SUNUZ?

90/2